

DE STER

Mei 1979 · 79ste jaargang · Nummer

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Jr., Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard, Jr.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35,
6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

Hoe belangrijk het priesterschap is. <i>N. Eldon Tanner</i>	1
Het Aaronische priesterschap. <i>Oscar W. McConkie</i>	4
De financiën van het gezin. <i>Orson Scott Card</i>	9
Don - De moeder der jeugd. <i>Wayne B. Lynn</i>	14
Ik heb een vraag. <i>Don Norton</i>	18
Het Celestiale huwelijk. <i>Bruce R. McConkie</i>	21
De vergadering tot Nauvoo 1839-1845. <i>Glen M. Leonard</i>	27
De dag waarop wij echt huisonderwijs begonnen te doen. <i>Don B. Center</i>	36
Toespraak van president Kimball tot de vrouwen. <i>Spencer W. Kimball</i>	43
Wanneer u naar boven wilt, dient u in te stappen. <i>Elaine Cannon</i>	52
De grootste opgave voor de vrouw. <i>Barbara B. Smith</i>	56
„Komt, hoort naar eens Profeten stem” <i>Ruth H. Funk</i>	59

Kinderster

Mensen, die opgewonden moeten worden. <i>Sherie Davies</i>	1
De eetlust van dieren. <i>Charlene A. Shuler</i>	2
Lonnie. <i>Delia K. Shore</i>	4
Reis door de ruimte	8

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

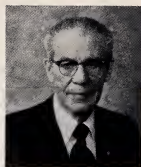
© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Hoe belangrijk het priesterschap is

Door President N. Eldon Tanner

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wat een voorrecht is het het priesterschap Gods te mogen dragen. Wij weten dat wij geesteskinderen zijn van God en moeten daardoor beseffen dat ons potentieel onbeperkt is als wij alleen maar het ambt dat wij in het priesterschap hebben, willen verheerlijken.

De raad van een vader

Ik werd mij voor het eerst bewust van het priesterschap vlak voordat ik geordend werd tot diaken. Mijn vader was toen bisschop van de wijk en hij vertelde mij hoe belangrijk het priesterschap is. Hij zei tegen mij: „Jongen, ik hoop dat je het soort man bent,” hij eerde mij door mij een man te noemen toen ik twaalf was, „het soort man dat de Heer graag het priesterschap ziet dragen.” Hij vertelde mij wat de Heer verwacht van een jongeman die het priesterschap draagt - dat hij het Woord van wijsheid stipt naleeft, en terwijl hij opgroeit, in alle opzichten zedelijk rein blijft. Hij zei: „Je moet niet van de wereld zijn, je moet het priesterschap eren, je roeping eer aandoen, een voorbeeld zijn, niet bang zijn

om je stem te verheffen en je te doen gelden. Waar je ook bent, sta pal voor het recht en je zult allengs ontdekken dat de mannen die kritiek op je hebben, je bespotten, je schijnbaar niet steunen, groot vertrouwen in je zullen hebben en je zullen respecteren als je doet wat de Heer wil wat je doet als priesterschapsdrager.”

Persoonlijke verantwoordelijkheid

Toen president McKay niet meer kon werken, heeft hij verscheidene keren tegen mij gezegd: „Als u zich onder een groep kerkleden bevindt, vertel ze dan dat ze steeds moeten bedenken wie ze zijn en daarna handelen. Vertel ze dat ze een persoonlijke verantwoordelijkheid hebben.” Persoonlijke verantwoordelijkheid is het vermogen om uw stem te verheffen, waar u ook bent, en de wereld te laten weten dat u een getuigenis van het evangelie hebt en dat u vastbesloten bent ernaar te leven, of u nu s'avonds uit bent met een meisje, of op stap gaat met de jongens van de campus, als u gaat

Overgenomen uit toespraak gehouden tijdens de priesterschapsvergadering van de gebiedsconferentie in Nieuw-Zeeland op 21 februari 1976

14 mei 1979 is het 150 jaar geleden dat Joseph Smith Jr. en Oliver Cowdery tot het Aäronische priesterschap werden geordend door Johannes de Doper.

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (LV 13.)

vissen, of wat het ook moge zijn, laat die mensen weten wie u bent en handel eraan. U zult er nooit spijt van hebben.

De belangrijkheid van het priesterschap

Ik wil u graag vertellen hoe belangrijk dit priesterschap is. De Heer vond het zo belangrijk dat Hij het hier op aarde terugbracht en de kerk weer op liet richten. Hij vond het zo belangrijk dat Hij Johannes de Doper zond om het Aäronische priesterschap te herstellen. Toen deze met de twee jongemannen sprak, zei hij dat hij was gezonden door Petrus, Jakobus en Johannes - hij was onder hun leiding gezonden. Hij zei: „Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden, en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen,

totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (LV 13.) Zo belangrijk is het! Het priesterschap van Aäron omvat de sleutelen van de bediening van engelen en van het evangelie van bekering en doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.

En dan te bedenken dat een jongeman, als lid van de Aäronische priesterschap, deze dingen, die verordeningen kan voltrekken. Later kwamen Petrus, Jakobus en Johannes en bevestigden het Melchizedekse priesterschap op hen. Hieruit blijkt hoe belangrijk het priesterschap is. En dan lezen wij in de Leer en Verbonden wat wij de verbonden van het priesterschap noemen, namelijk: „Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen,” ik zou graag willen dat u hier attent op bent, „die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken en in het verheerlijken hunner roeping,” *het verheerlijken hunner roeping*, „worden door de Geest ge-

heiligd ter vernieuwing hunner lichamen." (LV 84:33; cursivering toegevoegd.) Wat een geweldige belofte. Alles wat u hoeft te doen is uw roeping verheerlijken zoals de Heer dat van u verlangt.

Vandaag zit hier president Kimball achter mij. Hij is een groots voorbeeld van iemand wiens lichaam werd vernieuwd door deze verbonden te onderhouden. Ik weet niet hoevelen van u weten hoe hij ervoor stond toen ze ontdekten dat hij kanker in de keel had en dat ze het grootste gedeelte van zijn stemorganen moesten verwijderen en hij niet kon praten. Ik herinner me dat ik een algemene conferentie bijwoonde toen ik president van een ring in Canada was en president Kimball en nog twee of drie anderen ontmoette. Hij zei, met een fluisterstem, „Hallo, ik kan niet tegen u praten." Met andere woorden: „Dag president Tanner, ik kan niet tegen u praten." Hij kon helemaal niet praten, zodat we slechts wat gefluister konden horen. De artsen wisten niet of hij ooit weer zou kunnen praten, maar hij werd door de priesterschap gezegend en hij kon weer praten. Later, slechts enkele jaren geleden, ontdekten ze dat hij het carcinoom zich in zijn organen had verspreid en ze wilden opereren. Maar hij riep de priesterschap om voor hem te bidden, hem te zegenen en te zalven. Merk op dat hij het *priesterschap* liet komen. Het ging niet om president Lee en Eldon Tanner; het ging om het priesterschap dat wij droegen. Hij ontving een zegen en het was niet nodig dat hij werd geopereerd.

Daarna kreeg hij last van zijn hart en ik denk dat president Kimball er niets op tegen heeft als ik enkele bijzonderheden vertel. Hij was zo ziek dat hij voelde dat er iets gedaan moest worden. Dr. Russell Nelson was zijn behandelende geneesheer. Hij vertelde hem dat hij 50 procent kans had, maar dat hij niet veel maan-

den meer zou leven als hij zich niet liet opereren. Als hij het wel deed zou er meer hoop zijn. We spraken er een poosje over in het kantoor van president Lee. Ten slotte zei president Kimball: „Ik denk dat ik me maar laat opereren." Ik zei: „President Kimball, u heeft de juiste beslissing genomen, daar ben ik zeker van."

Daarna vroeg hij door president Lee en mij te worden gezalfd. We zalfden hem en Dr. Nelson zei: „De president van de raad der Twaalf, een apostel van God opereren is een uitermate zware verantwoordelijkheid, de zwaarste die ik ooit heb gehad." Hij zei ook: „President Kimball staat een dubbele operatie te wachten." In die tijd was hij volgens mij de enige in de geschiedenis die op die leeftijd een dubbele hartoperatie zou hebben ondergaan. Dokter Nelson zei: „Ik zou graag een zegen ontvangen van de priesterschap zodat ik geleid zal worden en die dingen zal doen die ertoe bijdragen dat zijn leven wordt gespaard." Wel, broeders, betekent het priesterschap iets voor u? Het betekent niets voor u tenzij u zo leeft dat u waardig bent. Dus of u nu een jongen van twaalf bent, of dat u zeventig bent, waar u ook bent, leef zodat u het priesterschap waardig bent. Eer dat priesterschap. Dank de Heer dat u een priesterschapsdrager bent en bidt elke dag, s'morgens en s'avonds, vastbesloten dat u die dingen zult doen die de Heer van u wil. En ik geef u de verzekering dat u gelukkiger zult zijn, dat u meer succes zult hebben, dat u meer bemind en gerespecteerd zult zijn en dat de Heer zich over u zal verheugen als u doet wat Hij u gevraagd heeft.

Laten wij die dingen doen die ons gelukkig en succesvol maken en ons voorbereden om in zijn tegenwoordigheid terug te keren, bid ik nederig in de naam van Jezus Kristus. Amen.

Door Oscar W. McConkie
passages uit het boek "Aaronic Priesthood"¹

HET AARONISCHE PRIESTERSCHAP

God heeft alle macht. Er is geen macht die Hij niet bezit. De verrezen Heer getuigde van zijn eigen almacht: „Mij is gegeven alle macht in de hemel en op (de) aarde.” (Matteüs 28:18.) Een gedeelte van Gods genade is dat Hij ons macht zal geven om zijn werk te doen. Wij kunnen delen in zijn macht en gezag. De apostel Paulus waarschuwt: „En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God. . .” (Hebreeën 5:4.) Dat wil

zeggen God zal wie Hij wil roepen en zijn macht aan hem openbaren. De mens kan die macht niet zelf oproepen, noch deze aan zichzelf geven. Zij is een gave van God. De Heer heeft dat duidelijk gemaakt aan hen die Hij in het midden des tijds zijn macht en gezag gaf toen Hij zei: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, . . . opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.” (Johannes 15:16.) De Heer roept; de mens antwoordt en is de ontvanger van Gods goedheid. In onze tijd hebben wij de profet Joseph Smith te danken voor veel van ons begrip om-

¹Overgenomen met toestemming van de Deseret Book Company te Salt Lake City en van de schrijver.

150ste verjaardag van de herstelling van het Aäronische priesterschap

Het Aäronische priesterschap werd op 15 mei 1829 hersteld. Heden ten dage leren jonge Aäronische-priesterschapsdragers over de gehele wereld tezamen in quorumvergaderingen, nemen deel aan activiteiten en geven zichzelf door dienstbetoon aan anderen. Op de omslag jongelui uit Chili en de Verenigde Staten.

Foto van Jed. A. Clark.

trent het priesterschap en de werkelijkheid ervan in ons leven. Hij zei: „Het priesterschap is een eeuwig beginsel en bestond bij God in eeuwigheid, en het zal zonder begin van dagen of einde van jaren in alle eeuwigheid bestaan.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 165.) Op Adam en anderen werd het priesterschap bevestigd „... bij de schepping, vóór de wereld gevormd was.” (*Ibid*, blz. 165.) Alma zegt dat zij die geordend zijn tot het hogere priesterschap of de heilige orde van God „... volgens de voorkennis van God wegens hun buitengewoon groot geloof en goe-

de werken sedert de grondlegging der wereld groepen en voorbereid” werden om zich te verheugen in de zegeningen en machten van het priesterschap. (Alma 13:3.)

Het priesterschap is de eeuwige macht en het gezag van God waardoor alle dingen werden geschapen en nu bestuurd worden. Het is de macht en het gezag van God overgedragen aan de mens op aarde om te handelen in alle dingen die betrekking hebben op de verlossing van de mens op aarde. Alles op aarde en in de hemel is onderworpen aan de macht en het gezag van het priesterschap.

Het priesterschap wordt door God verleend aan de mens om het te gebruiken en voor zijn heil. God zei tegen Abraham: „Ik zal u bovenmate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en dit priesterschap tot alle natiën zullen brengen. En Ik zal hen door uw naam zegenen; . . . en in u - dat wil zeggen: in uw priesterschap - . . . zullen alle geslachten der aarde worden gezegend . . .” (Abraham 2:9-11.)

Hoe wordt de wereld door het priesterschap gezegend? Door de zegeningen van het evangelie. Daar de priesterschap de verordeningen van het evangelie bedient, worden de zegeningen der zaligheid inderdaad aan de wereld bediend. Als president van het Aäronische priesterschap in de wijk die hij presideert, bezit de bisschop binnen dat rechtsgebied de sleutelen van de doop. Daar alle verantwoordelijke mensen gedoopt moeten zijn om het koninkrijk van God binnen te gaan (Johannes 3:3-7), bezit de bisschop de sleutelen der verlossing voor alle mensen binnen zijn rechtsgebied. De priesterschap „bedient het evangelie” (LV 84:17-19), zoals de hedendaagse Schriften zeggen. In zijn verhelderende epistel aan de Hebreeuwse heiligen be-

spreekt de apostel Paulus het priesterschap tamelijk uitgebreid en noemt degenen die voor het priesterschap zijn geroepen „. . . heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping.” (Hebreeën 3:1.) Hij zegt dat zij die tot het priesterschap worden geroepen terecht zonen van God worden genoemd, „Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij

Orde van de Zoon Gods.” (LV 107:3.) Ons wordt geleerd dat „. . . uit achtiging of eerbied voor de naam van het Opperwezen, en om het te veelvuldig herhalen van Zijn naam te voorkomen, de kerk in de dagen van ouds dat priesterschap naar Melchizedek noemde, of het Melchizedekse Priesterschap.” (LV 107:4.) Daarom lezen wij in de brief aan de Hebreeën geregeld van de orde die bekend is als het

God.” (Hebreeën 5:1.) Het allerbelangrijkste is echter dat Paulus ons leert dat zelfs Jezus Christus geroepen werd om het heilige priesterschap te dragen, „. . . richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus, die getrouw is jegens Hem, die Hem heeft aangesteld . . .” (Hebreeën 3:1,2.) Jezus werd „door God aangesproken als hogepriester naar de ordening van Melchizedek”. (Hebreeën 5:10.) Jezus was een volmaakt voorbeeld in alle dingen die met de zaligmaking te maken hebben. Zoals Hij werd gedoopt moeten ook wij gedoopt worden. (Johannes 3:5; 2 Nephi 31:12-21.) Zoals Hij het heilig priesterschap ontving om de volheid der zaligheid te verdienen, moeten ook zij die met Hem erfgenamen zijn het heilig priesterschap ontvangen. (LV 107:5,8,18,19.)

Daar er slechts één God is en dus ook slechts één goddelijke macht, volgt daaruit dat er slechts één priesterschap is. Het is „*Het Heilige Priesterschap naar de*

Melchizedekse priesterschap. De profeet Joseph Smith onderwees, „Het ganse Priesterschap is Melchizedeks, maar er bestaan verschillende graden of afdelingen.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz.190).

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn twee grote orden van het priesterschap: het Melchizedekse priesterschap en het Aäronische priesterschap. Het Aäronische priesterschap is een toevoeging aan het Melchizedekse priesterschap. Dat wil zeggen dat het Melchizedekse priesterschap alle machten en al het gezag omvat die in het Aäronische priesterschap worden uitgeoefend. Als begrepen wordt dat men spreekt over orden binnen het priesterschap van God, wordt het algemene gebruik om te spreken van twee priesterschappen in de kerk, aanvaard. Vandaar de openbaring: „Er zijn in de kerk twee priesterschappen, namelijk het Melchizedekse

en het Aäronische, dat het Levietische Priesterschap omvat." (LV 107:1.) De profeet Joseph Smith legde uit: „Ofschoon er twee Priesterschappen zijn, sluit het Melchizedekse Priesterschap het Aäronische of het Levietische Priesterschap in." (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 175.)

Het Aäronische Priesterschap

Het Aäronische priesterschap is een priesterschap van grote majesteit en macht. „... . Waarom dit het lagere priesterschap wordt genoemd, is, dat het een toevoeging is aan het hogere of Melchizedekse Priesterschap." (LV 107:13,14.) De uitdrukking „lager priesterschap," is geenszins spottend. Het is alleen lager wat betreft de volheid van de macht van God. Als een gedeelte van Gods macht en gezag gedelegeerd aan de mens op aarde, vertegenwoordigt het Aäronische priesterschap meer macht dan alle legers en politieke stelsels van de mensen tezamen.

Het priesterschap van Aäron geeft macht om „... . in uiterlijke verordeningen te bedienen" (LV 107:13,14.) die vereist zijn voor de verlossing. Hij die in deze heilige orde is aangesteld, wordt een wettige bediener die de macht heeft te dopen „... . in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes." (LV 20:73.) Aan hen die tot deze orde van zijn priesterschap zijn geroepen delegeert God de macht om voor Hem en namens Hem te handelen. Het priesterschap van Aäron omvat „... . de sleutelen ... van het evangelie der bekering ..." (LV 13.) Het is een voorbereidend priesterschap daar het gegeven is om de mensen voor te bereiden het evangelie te aanvaarden. Aangezien Elias de voorloper was van Jezus Christus, wordt het priesterschap van Aäron soms het priesterschap van Elias genoemd. Bekering is de sleutel tot iemands voorbereiding om

God te leren kennen. Daarom omvat het Aäronische priesterschap de sleutelen van het evangelie der bekering.

Het Aäronische priesterschap omvat „de sleutelen ... van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden ..." (LV 13.) Het Aäronische priesterschap omvat het gezag om te dopen, een onontbeerlijke verordening voor de verlossing. (Johannes 3:5.) Aldus helpt het Aäronische priesterschap in letterlijke zin mee aan het toedienen van de verlossing. „De plicht van de priester is om te ... dopen ..." (LV 20:46.)

Het priesterschap van Aäron omvat „... . de sleutelen ... van de bediening van engelen ..." (LV 13.) Dit betekent dat zij die deze macht van God bezitten en getrouw zijn, de sleutelen hebben waarmee zij de deur kunnen openen voor bezoek van Gods boodschappers, de engelen.

Het voorbereidend evangelie onderwijzen en uitleggen, alsmede in gerechtigheid waarschuwen of vermanen, behoort tot de taak van de Aäronische priesterschap. „De plicht van de priester is om te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen ..." (LV 20:46)

De gelegenheid om „het avondmaal te bedienen" wordt aan de Aäronische priesterschap gegeven. (LV 20:46.) Leden van de Aäronische priesterschap dienen ook „... . over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken; En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de leden der kerk is, ..." en „... . de leiding te nemen in bijeenkomsten ..." (LV 20:53,54,56.) „Iedere ... priester, leraar of diaken moet worden geordend volgens de gaven en roeping van Gods aan hem ..." (LV 20:60.) De leden van deze orde dienen te worden betrokken bij de fundamentele onderwijsprogramma's van de kerk. Zij dienen „... . de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid

en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen." (LV 20:47.)

Aäron was het eerste hoofd van het priesterschap dat zijn naam draagt. Hij werd „... geroepen door God...” (Hebreeën 5:4) tot deze functie van Gods macht. Toen de Heer het eerst de wet der vleeselijke geboden gaf als voorbereidend evangelie, gaf Hij een voorbereidende macht in het priesterschap om de lagere wet te bedienen. (Hebreeën 7:12; geïnspireerde versie, Exodus 34:1,2.) Dit lagere priesterschap werd op Aäron bevestigd en na hem op zijn zonen. (Exodus 28,29 en 30; Leviticus 1:11; 3:2; 13:2; Numeri 18.)

Later werd het Aäronische priesterschap bevestigd op zo goed als alle mannen van de stam van Levi. In deze bedeling worden de uitdrukkingen het Aäronische priesterschap en het Levietische priesterschap afwisselend gebruikt. (LV 107:1,6,10.)

De vroegere dragers van het Aäronische priesterschap bedienend talrijke verordeningen, die uitgelegd worden en zeer uitgebreid omschreven in de boeken der wet (Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium). Paulus noemde deze vele plichten „... onderscheiden wassing en bepalingen van het vlees...” (Hebreeën 9:10.) Hij beschrijft ze als „... de wet der geboden, in inzettingen bestaan-

de...” (Efeziërs 2:15.) Het doel van deze talrijke verordeningen was een ongezeglijk volk te scholen zodat zij de Heiligen Israëls zouden kunnen aanvaarden. Alles wat verband houdt met het priesterschap is erop gericht de aandacht van de mens te vestigen op God, zijn koers aan te geven die naar het eeuwige leven leidt.

De Heer gebruikt zijn macht en gezag - het priesterschap - om zijn doeleinden te verwezenlijken. Hij openbaarde zijn grote doel aan Mozes: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de ontsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Het doel van het priesterschap dus is Gods werk, de redding van het mensdom, de grote weldaad voor de mens, tot stand te brengen. Het evangelie van Jezus Christus dient om van slechte mensen goede mensen te maken en van goede mensen betere. Het priesterschap vergroot de ziel en veredelt onze aard. Het „... bedient het evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.” (LV 84:19.) En tot slot: „... allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here.” (LV 84:35.) Alles wat God heeft is zijn kinderen beloofd, op voorwaarde dat zij hun roepingen in het priesterschap verheerlijken.

verschil tussen echtparen die geen moeite hebben met het financiële beleid en hen die dat wel hebben? De echtparen die goed met hun geld omgingen schenen verscheidene dingen gemeen te hebben: goede communicatie tussen de echtelieden, redelijke verwachtingen, en de

\$

Een begroting is geen
garantie dat er geen
problemen zullen zijn, maar
het geeft een gezin tenminste
de zekerheid van precies te
weten hoe zij er financieel
voorstaan.

\$

bereidheid een begroting te maken en geen schulden te maken.

Communicatie tussen de echtelieden

Als man en vrouw beide weten wat er met het geld gebeurt, doet het er niet toe wie het geld beheert. Maar indien de man of de vrouw zich onzeker voelt, onzeker over wat er met het geld gebeurt, dan komen de problemen. „We bespreken het altijd tamelijk uitgebreid voordat wij belangrijke dingen kopen. We bespreken vele dingen met onze kinderen, omdat zij er ook mee te maken hebben. Toen we een piano wilden aanschaffen namen we de kinderen mee zodat ze de prijzen konden zien. Nadat we het besproken hadden, besloten we als gezin dat we er een konden kopen. De kinderen vonden het niet erg enkele extra dingen achterwege te laten, omdat ze voelden dat het ook hun beslissing was,” zeiden broeder en zuster Earl Roueche.

Dat schijnt het belangrijke punt te zijn: of allen die erbij betrokken zijn het gevoel hebben dat het een wederzijdse beslissing is. De problemen schijnen te ontstaan als een van de echtelieden willekeurig beslist. „Ik had me nooit met het geld bemoeid,” zei een vrouw. „Mijn man nam alle beslissingen. Denkt u zich mijn verbazing eens in toen ik ontdekte dat we bijna failliet waren!” In dit geval was de echtgenoot de mening toegedaan dat de mannen het geld moesten beheeren. Hij was daar niet zo goed in, maar zijn vrouw bleek dat wel te zijn! Dus besloten ze dat zij voortaan de boeken bij zou houden. Ze begonnen elke aankoop en alle betalingen te bespreken, en ze namen samen de beslissingen. Door hun gecombineerde wijsheid en de beperkingen die ze zichzelf oplegden, slaagden ze erin een faillissement te voorkomen. Kay Christensen zegt: „Er is een ding dat nooit goed werkt, en dat is de houding ‚dit is mijn geld en ik zal ermee doen wat ik wil’. Ongeacht of de man of de vrouw het geld verdient, al het geld dient aan beiden te behoren. En eerst praten voordat er gekocht wordt is een goede methode om impulsief kopen te vermijden” Als man en vrouw de dingen samen bespreken wil dat nog niet zeggen dat er op financieel gebied nooit iets zal voorvallen. Het is echter een garantie dat een van de echtelieden niet geschokt zal zijn of gebelgd als er iets verkeerd gaat.

Redelijke verwachtingen

Soms heeft een, en soms hebben beide echtelieden, niet geleerd wat de waarde van geld is. Ze beseffen niet dat de eerste jaren van een huwelijk haast altijd enige opofferingen vergen. Misschien studeert de echtgenoot nog, maar zelfs als zijn opleiding min of meer voltooid is, zal het nog jaren duren voordat hij zijn maximum verdienste bereikt.

Een bisschop in het zuiden van de Verenigde Staten zei: „Ik praat telkens weer met gezinnen die niet voldoende geld hebben om hun tiende te betalen, of de noodzakelijke levensmiddelen te kopen - maar inmiddels zijn dat wel de gezinnen die de maand daarvoor een boot kochten! Zulke mensen moeten eens goed nagaan hoe groot hun inkomen werkelijk is. Ze moeten ophouden te verwachten van hun geld die dingen te kunnen kopen die hun meer welgestelde bureu van hun geld kunnen kopen. Ik zou willen dat er een methode was om de mensen ervan te overtuigen dat ze alleen naar zichzelf moeten kijken en niet naar de leefwijze van hun bureu!”

De bereidheid een begroting te maken

De kern van een gezond financieel gezinsbeleid schijnt te zijn eerst een begroting te maken van de dingen die nodig zijn en dan het overig geld - als dat er is - verstandig te besteden. Voordat grote aankopen worden gedaan, stellen de meeste echtparen die hun geld beter beheren, van te voren een begroting voor een jaar op. Ze berekenen nauwkeurig wat de grote betalingen betekenen voor het overblijvende geld.

Een belangrijk onderdeel van een begroting maken, is opschrijven waar al het geld heengaat. Wil een begroting succes hebben, dan is het belangrijk dat het echtpaar al hun behoeften onderkent, niet alleen de belangrijkste betalingen, zoals levensmiddelen en reparatiekosten voor de auto.

Een begroting is geen garantie dat er geen problemen zullen zijn - doktersrekeningen, onverwachte belastingaanslagen over onroerend goed, sterke stijging van premies, een plotselinge noodtoestand in het gezin -. Al deze oorzaken werden genoemd voor het af en toe falen van een goede begroting. Maar zonder

begroting leven veel gezinnen in een voortdurende noodtoestand en weten nooit precies waarom er niet voldoende geld is om de rekeningen te betalen. Met een plan waar men zich zorgvuldig aan houdt, kan een gezin tenminste de zekerheid hebben precies te weten hoe ze er financieel voorstaan.

\$

Als man en vrouw met elkaar over geldzaken spreken is een goede manier om financiële misverstanden te vermijden.

\$

Weigeren schulden te maken voor de meeste aankopen

Robert Laird, een bisschop, raadt pas getrouwde echtparen niet alleen aan hun tiende te betalen, maar ook te sparen. „Ook al is het slechts een klein bedrag elke maand, het loopt op, en sparen biedt wat bescherming. Met wat geld op de bank zult u er niet zo gauw toe overgaan om schulden te maken.” Het uiteindelijke doel? „Zorg dat er voldoende geld wordt opgespaard voor noodgevallen. Daarna kunt u voor andere aankopen gaan sparen.” Veel echtparen hebben ontdekt dat de verleiding om schulden te maken sterker werd toen ze hun eerste betrekking kregen of als er opslag zou komen. De oplossing? Geef geen geld uit voordat u het in handen hebt. Soms zijn schulden te rechtvaardigen. Carolyn Green wilde een piano hebben maar ze konden het zich niet permitteren. Samen met haar man rekende ze uit

DON

De moed der jeugd

Door Wayne B. Lynn

De jongen die ik gekluisterd in een rolstoel zag, was een geheel andere dan die ik mij van het jaar ervoor herinnerde. Ik had hem gekend als een gelukkige achttienjarige Indiaanse jongen, wiens snelle, sterke benen hem gedragen hadden op de basketballvelden. Maar dat was verleden jaar. Nu zat hij in een rolstoel. Vandaag deden zijn donkere ogen en vriendelijke glimlach mij versteld staan over zijn jeugdige moed.

Ik ontmoette Don voor het eerst een paar jaar geleden en vernam dat hij een bekeerling was. Zijn moeder, die weduwe was, woonde in een afgelegen gedeelte van het Navajoreservaat en hij was een van diegenen die in een blank gezin waren ondergebracht voor verdere opleiding. Hij behaalde uitstekende cijfers op school, speelde prachtig piano, en met diezelfde tengere, bruine vingers kon hij mooie schilderijen maken of zijn heldere, zachte stem op de gitaar begeleiden. Don was een prettige persoonlijkheid, met hoge normen en een sterk getuigenis. Hij zou spoedig eindexamen doen en hij was van plan korte tijd door te brengen bij zijn familie in het reservaat voordat hij weer naar zijn pleegouders terugkeerde, waar hij zou gaan werken om zich voor te bereiden op zijn oproep om op zending te gaan.

Het leven schijnt op de een of andere manier de zorgvuldigste plannen in de war te kunnen sturen, maar niemand zou ooit de traumatische ervaring die Don te wachten stond hebben kunnen

verwachten. Zijn plezier in het reservaat werd afgesneden door pijnlijke gebeurtenissen en zijn zending begon anders dan iemand kon hebben vermoed. Toen hij achterin een bestelwagen zat met enkele vrienden, viel Don per ongeluk op het harde, zwarte plaveisel en gleed met veel pijn over de ruwe oppervlakte ervan. Dat was het laatste wat hij zich kon herinneren totdat hij bijkwam in een ziekenhuisbed, met een gekweld lichaam.

De folterende pijn in zijn rug duurde de gehele nacht en toen het licht begon te worden ontdekte Don dat hij zijn armen, handen en benen niet kon bewegen. Hij was vanaf zijn nek verlamd! Toen hij na een spoedoperatie bijkwam was hij zich ervan bewust dat de pijn in zijn rug minder werd, maar hij was zich er ook pijnlijker van bewust dat zijn ledematen weigerden te reageren op zijn pogingen om ze te bewegen.

Dons bezorgde dokters hadden weinig hoop dat zijn toestand ooit zou veranderen. Terwijl hij daar hulpeloos in het ziekenhuisbed lag en vocht tegen de tranen van ontmoediging, stortte Don zijn hart uit voor zijn hemelse Vader, en vroeg Hem om kracht om het te verdragen en, als het zijn wil was, te herstellen van zijn ziekte.

Nacht na nacht, terwijl de anderen slapen, vocht Don in de lange, donkere uren in een poging zijn hulpeloze handen, die log naast hem lagen, te bewegen. Hij bad en probeerde, bad en probeerde,

terwijl hij in zichzelf steeds weer herhaalde: „Ik kan het, ik kan het, ik kan het.” Dan, als het morgenlicht met zachte glans door de luiken van zijn ramen scheen, gaf hij zich doodmoe over aan een genadige slaap.

Tijdens een van die eindeloze nachten klopte Dons hart plotseling opgewonden toen een van zijn vingers zich haast onmerkbaar bewoog! Gespannen hield hij zijn adem in terwijl hij zijn vinger weer bewoog!

Die nacht heeft Don niet geslapen. Een heerlijk, triomfantelijk gevoel van hoop gaf veerkracht aan zijn vermoeide geest en vernieuwde zijn vastberadenheid het gebruik van zijn handen te herwinnen. Elke nacht werd een nieuw avontuur naarmate het gebruik van zijn armen en handen door grote krachtsinspanningen volharding geleidelijk aan terugkwam. Inmiddels hadden Dons doktoren de onaangename taak om hem in te lichten dat hij zich geestelijk moest voorbereiden om zijn verlamming op deze jonge leeftijd als onvermijdelijk te aanvaarden, uitgesteld.

Het viel de dokter zeer moeilijk Don dit nieuws mede te delen. Het was een aangrijpend moment voor de goede dokter en hij draaide zich vlug om om de kamer te verlaten voordat zijn emoties hem te machtig werden. Hij wierp een laatste blik op Don die rustig in zijn bed lag. Op dat moment hief Don zijn arm op naar het hoofdeinde van zijn bed en trok zichzelf in een wat gemakkelijker houding. De verbijsterde dokter kon zijn ogen niet geloven. „Doe dat nogeens Don! Doe dat nogeens!” schreeuwde hij opgewonden. Het vertrek was weldra vol verpleegsters en doktoren die hard kwamen aanlopen om de oorzaak van de grote opschudding te vernemen. Het was een moment om nooit te vergeten.

Hoewel Don blij was dat hij de kracht geleidelijk aan voelde terugkomen in

zijn armen en handen, moest hij toch zijn tranen terugdringen als hij naar zijn hulpeloze benen keek.

Onder deze beproevende omstandigheden begon hij gestalte te geven aan zijn verlangen om een zendeling te zijn. Hij vertelde zijn kamergenoot over het Boek van Mormon en gaf hem een exemplaar zodat hij het kon lezen. Charles, een Hopi Indiaan, raakte onmiddellijk verdiept in het boek en toen het aan het eind van de dag donker werd, bleef hij lezen. Drie dagen en twee nachten lang verslond hij de woorden van het boek en ergerde zich wanneer het tijd was om te rusten of te eten. Toen hij ten slotte de laatste bladzijde had omgeslagen, stond hij van zijn bed op, ging naar Don toe en vroeg: „Don, hoe kom je aan dit boek? Ik heb me gehouden aan de tradities van mijn volk die wij als heilig beschouwen. Veel van onze tradities worden in dit boek genoemd. Hoe kom je eraan?” Blij gaf Don zijn getuigenis aan zijn nieuwe vriend en vertelde hem van de herstelling van het evangelie en van de bijzondere betekenis ervan voor hen als Lamanieten, een verbondsvolk en nakomelingen van het volk uit het Boek van Mormon. Kort daarna werd Charles ontslagen en ging hij naar huis, verlangend om deze nieuwe boodschap door te geven aan familie en vrienden. Don werd overgebracht naar een revalidatiecentrum in Denver (Colorado). Hij was geheel onvoorbereid op de sfeer op de zaal voor verlamden in zijn nieuwe verblijfplaats. Iedereen scheen gedeprimeerd, ontmoedigd en mistroostig. De patienten konden niet begrijpen hoe Don, die zich in eenzelfde ellendige toestand bevond, zo gelukkig scheen te zijn. Sommigen vroegen: „Waarom ben je altijd zo blij en opgewekt?” Don antwoordde: „Mijn glimlach houdt de tranen uit mijn ogen en mijn gelach de brok uit mijn keel.” Met dappere vastberadenheid benutte

Don de speciale zorg die nu aan hem besteed werd. Lang nadat de anderen de gymnastiekzaal hadden verlaten, bleef hij het proberen, proberen, proberen. Door zijn dappere inspanningen, gepaard gaande met nederige gebeden tot zijn hemelse Vader, was hij ten slotte weer zo sterk dat hij het alleen kon redden in het looprek, en vervolgens was hij in staat met beugels en krukken te lopen. Nu hij zich meer bewegen kon, was hij in staat de kerkdiensten bij te wonen. Deze geestelijke troost gaf hem veel vreugde, maar hij was volkomen verrast door de ontvangst die hem te beurt viel toen hij in het ziekenhuis terugkwam. Iedereen plaagde hem omdat hij naar de kerk was gegaan!

Op zijn karakteristieke wijze verbreedde Dons glimlach zich alleen maar bij hun schimpen. Hij besloot iets te doen aan de trieste sfeer in dit, zijn nieuwe tehuis, dus ging hij blij op weg naar het volgende hoofdstuk van zijn zending.

In de dagen die daarop volgden werd hij overal in de gangen gezien terwijl hij zich voortbewoog in zijn rolstoel en alle kamers binnenging waar patiënten bereid waren te luisteren naar het evangelie. Hij werd goedmoedig „de profeet” genoemd, een titel die hij hoffelijk aanvaardde.

s'Avonds zong hij dikwijls terwijl hij zichzelf op de gitaar begeleidde. Anderen gingen meezingen en de geest verspreidde zich. Weldra stonden de vrijdagavonden bekend als de avond van de samenzang en de patiënten zongen en lachten met elkaar. Men begon te glimlachen en elkaar bij de naam te noemen. Het was echter niet allemaal blijdschap voor Don want hij verlangde naar huis, naar zijn familie en vrienden. Ondanks zijn dappere besluit, zag de toekomst er voor hem somber uit als hij naar zijn kreupele benen keek. Fijne kerkleden probeerden hem in verdrietige

uren op te vangen en Don zei: „door hun vriendelijkheid legden ze een glimlach op mijn gezicht en een lach in mijn mond.”

Toen de tijd naderde dat hij ontslagen zou worden, maakte hij zich zorgen over hoe zijn vrienden en familie hem zouden aanvaarden als hij terug was.

Ten slotte brak de dag aan dat zijn pleegouders arriveerden. Het was heel moeilijk voor Don om voldoende moed op te brengen en de vraag te stellen die hem geheel had beheerst: „Mag ik weer bij u terug komen?” Hij vroeg het bevreemd en zij antwoordden zacht: „Natuurlijk, Don, er staat een bed op je te wachten.” Dat liefdevolle antwoord was te veel voor hem! De tranen die zich mengden met die van zijn pleegouders, vormden een bewijs van vreugde en liefde.

Op de avond van zijn vertrek werd een speciaal programma voor hem gehouden. Zijn vele, nieuwe vrienden deden de muren schudden toen ze ter ere van hem zongen: „Too Many Chiefs and Not Enough Indians Around This Place” (Te veel opperhoofden en te weinig indianen in deze plaats).

De moed en de geest van deze jongeman had de gevoelige snaar bij anderen aangeraakt en een onuitwisbare indruk nagelaten. Twee van de inwonende patiënten en twee leden van de staf die hem uitwuiden hadden door zijn invloed het evangelie omhelsd. Velen keken met vernieuwde hoop naar de toekomst uit en iedereen ervoer zijn vertrek als een persoonlijk verlies.

Weer thuis werd Don door zijn talrijke vrienden begroet en welkom geheten in de vriendenkring. Don vond spoedig een betrekking bij een postorderbedrijf van de kerk. Hierdoor kon hij zijn auto afbetalen die was uitgerust met speciale voorzieningen zodat hij naar zijn werk kon rijden en naar het Mesa Community

(Vervolg op bladzijde 20)

Ik heb een vraag

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*

Broeder Don Norton,
afdeling Engels, Brigham Young University.

Hoe kan ik weten dat ik de Geest des Heren bij mij heb? Ik ben student en ondervind veel nieuwe dingen, en soms kan ik niet zeggen of ik me alleen „goed” voel of dat mijn gevoelens echt rechtvaardig zijn.

Ik heb deze vraag van tientallen jong volwassenen gehoord die allerlei ontdekkingen doen omtrent zichzelf. Het is inderdaad een zeer belangrijke vraag. Daar het in dit leven *noodzakelijk is* „... dat er een tegenstelling in alle dingen is . . .” (2 Nephi 2:11) moet onze taak *noodzakelijk zijn* goed van kwaad te leren onderscheiden. Bij het bespreken van deze vraag op haardvuurvonden, zondagsscholen en in priesterschapsklassen en godsdienst-

cursussen, heb ik bemerkt dat de leerlingen mij zelf kunnen vertellen hoe ze zich voelen als de Geest des Heeren met hen is. Ik hoef die vraag niet te beantwoorden. Ze kunnen hem zelf beantwoorden. Hier is een lijst van de dingen die jongemensen zoal voelen als ze de Geest met zich hebben en wat ze voelen wanneer Satan probeert het over te nemen - hen ongelukkig te maken, of hen te bedriegen met vervalsingen. Komen deze gevoelens overeen met uw ervaringen? Alleen al het feit dat studenten van het hoger onderwijs deze lijst gemakkelijk kunnen opstellen is een machtig bewijs dat zij de sleutel om te onderscheiden wel degelijk *hebben*. Zoals Moroni het zei: „Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwaade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles wat uinodigt om het goede te doen' en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.

Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze

(Vervolg op bladzijde 20)

Als je de Geest hebt

1. Voel je je gelukkig, kalm en helder van geest.
2. Voel je je edelmoedig.
3. Kan niemand je kwetsen.
4. Kan het je niet schelen als iedereen ziet wat je doet.
5. Ben je graag bij mensen en wil je ze gelukkig maken.
6. Ben je blij als anderen succes hebben.
7. Ga je graag naar je vergaderingen en neem je met plezier deel aan kerkelijke activiteiten.
8. Bidt je graag.
9. Zou je willen dat je alle geboden van de Heer kon onderhouden.
10. Heb je zelfbeheersing - je eet niet te veel, slaapt niet te veel; je voelt je niet onweerstaanbaar aangetrokken tot sensationeel vermaak, verliest je humeur niet, voelt geen onbedwingbare driften of verlangens.
11. Denk je dikwijls en liefdevol aan de Heiland. Je wilt Hem beter kennen.
12. Heb je vertrouwen en ben je blij dat je leeft.

Als je de Geest niet hebt

1. Voel je je ongelukkig, terneergeslagen, verward en gefrustreerd.
2. Voel je je vol bezitsdrang, zelfzuchtig en weerspanning als er een beroep op u wordt gedaan.
3. Ben je gauw gekwetst.
4. Word je gesloten en ontwijkend.
5. Vermijd je mensen, speciaal familieleden, en heb je kritiek op familieleden en autoriteiten van de kerk.
6. Benijd je het succes van anderen.
7. Wil je niet naar de kerk of op huisbezoek gaan, of van het avondmaal nemen. Je wou dat je een andere functie had in de kerk of helemaal geen.
8. Wil je niet bidden.
9. Vind je de geboden lastig, beperkend of zinloos.
10. Heb je zulke sterke emoties dat je er bang van wordt - haat, jaloezie, toorn, begeerte, honger en vermoeidheid.
11. Denk je bijna nooit aan de Heiland; Hij lijkt niet belangrijk voor jou leven, of nog erger, Hij lijkt te behoren tot een verwarrend systeem dat probeert je eronder te krijgen.
12. Ben je gemakkelijk ontmoedigd en vraag je je af of het leven wel de moeite waard is.

Ik heb een vraag

(Vervolg van bladzijde 18)

gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; . . ." (Moroni 7:16,17.) Laat mij er één waarschuwend woord aan toevoegen. De macht van Satan voelen maakt je niet slecht. In feite is een verzoeking een strijd tegen zijn geest en invloed - die beide echt zijn en machtig. Het feit dat je vecht betekent niet dat je in zijn macht bent of dat de Geest des Heren niet eveneens aan je zijde meevecht. Het kwaad bestaat niet uit het erkennen van de verleidingen, maar uit het zich er aan overgeven. Wij moeten verleidingen in dit leven leren onderscheiden. We hoeven ze echter niet uit te nodigen, ons ermee op te houden, of ons erdoor te laten aantrekken. Als je ervaart dat de invloed van Satan bij u je blijft hangen, zoek dan hulp. Raadpleeg je ouders of een

kerkleider; vraag een zegen van het priesterschap; ga in vurig gebed tot de Heer want helderheid van geest en geweten zijn tekenen van de Geest des Heren. Satan vervalst de heiligste dingen. In plaats van de heilige liefde tussen een man en een vrouw, biedt hij bij voorbeeld, populariteit, lichamelijke aantrekkingskracht, of de opwinding van het spelen van romantische spelletjes. Onderwerp je gevoelen daarom aan deze proeven van onderscheiding. Veel jong volwassene die denken dat ze verliefd zijn, isoleren zich van hun familie, vrienden en kerkleiders. Maar ware liefde, het soort dat tot het eeuwige leven leidt, maakt u gelukkig als u bij andere mensen bent waar u van houdt, omdat zij uw gevoelens delen. Dit soort liefde is van God, niet de vervalsing van Satan.

Don - De moed der jeugd (Vervolg van bladzijde 17)

Collega waar hij zich voor diverse klassen had laten inschrijven. Toen ik op het punt stond mijn bezoek aan hem te beëindigen, overhandigde hij mij een brief. „Wat is dat?” vroeg ik. „Het is een brief van mijn fysiotherapeut in Denver,” zei hij met een glimlach. Ik vouwde de bladzijden open en begon te lezen: „Beste Don,” zo begon de brief. „Ik weet niet hoe ik je moet bedanken. Gisteren was de gelukkigste dag van mijn leven. Het was de dag waarop ik werd

gedoopt en bevestigd als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Ik hoop dat ik het voorbeeld van Don altijd zal onthouden. Ik hoop dat ik de woorden die hij tot afscheid sprak toen ik hem naar zijn toekomst vroeg nooit zal vergeten. Hij keek me aan en zei met overtuiging: „Ik zal de tranen wegvegen en laat de wind der ontmoediging maar blazen. Ik kan niet falen want God is met mij.”

Het Celestiale Huwelijk

Deel 2

Door Bruce R. McConkie

Alles wat wij in de kerk doen, houdt verband met de eeuwige orde van het huwelijk die God heeft beschikt. Alles wat wij doen, vanaf het moment dat wij verantwoordelijk worden, alle ondervindingen en al de raad en aanwijzingen die wij tot aan de tijd van het huwelijk ontvangen, zijn bestemd en bedoeld om ons voor te bereiden een proefhuwelijk aan te gaan, een dat eeuwig zal worden indien wij ons houden aan het verbond dat in verband met die orde van het huwelijk werd gesloten. Alles wat wij daarna doen, wat dit ook moge zijn, heeft zijn terugslag op de celestiale orde van het huwelijk dat wij hebben aangegaan en is ontworpen en bedoeld om ons aan te moedigen ons te houden aan het verbond dat wij in heilige plaatsen sloten. Dit is in het kort de algemene opvatting waar wij onder werken.

Ik zal nu uit de openbaring over het huwelijk de algemene opvatting lezen die het huwelijk en al het andere bestuurt. Ik lees van de Leer en Verbonden:

„Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgesteld.” (LV 132:5)

Dat is het fundamentele, besturende en overheersende beginsel dat alle handelingen van de mens in alle eeuwen beheerst. Niemand krijgt ooit iets voor niets. Wij hebben de vrije gaven van de opstanding, maar in zekere zin is zelfs die niet vrij, daar wij in het voorbestaan goed en rechtvaardig leefden en daardoor het recht verdienden deze sterfelijke proeftijd te ondergaan, alsmede de daaropvolgende opstanding. Gezien in het ruimste en eeuwigste perspectief krijgt niemand ooit iets voor niets. Daarom leven wij de wet en ontvangen de zegen. Nadat Hij dit had gezegd, zei de Heer: „En wat betreft het nieuw en eeuwig verbond, dit werd voor de volheid van Mijn heerlijkheid ingesteld; en hij, die een volheid er van ontvangt,

moet en zal zich aan de wet onderwerpen, of hij zal worden uitgeworpen, zegt de Here God." (LV 132:6.) „Het nieuw en eeuwig verbond" is de volheid van het evangelie, en het evangelie is het verbond der verlossing dat de Heer met de mensen sluit. Het is nieuw omdat het in onze tijd opnieuw werd geopenbaard; het is eeuwig omdat de getrouwe mensen

bod door middel van Mijn gezalfde, die Ik op aarde heb aangesteld om deze macht te bezitten - en Ik heb Mijn dienstknecht Joseph aangesteld om deze macht in de laatste dagen te bezitten, en terzelfder tijd is er slechts één op aarde, aan wie deze macht en de sleutelen van dit priesterschap zijn verleend - zijn in en na de opstanding der doden zonder uit-

„Het nieuw en eeuwig verbond" is de volheid van het evangelie, en het evangelie is het verbond der verlossing, dat de Heer maakt met de mensen. Het is nieuw omdat het opnieuw geopenbaard is in onze tijd; het is eeuwig omdat het altijd ter beschikking van de getrouwen is geweest, niet alleen op deze aarde maar ook op alle werelden die door Gods kinderen bewoond worden.

Bruce R. McConkie

het altijd gehad hebben, niet alleen op deze wereld maar op alle werelden die bewoond worden door kinderen van onze hemelse Vader. Het volgende vers, nummer 7, is een samenvatting van de gehele wet van het gehele evangelie in één zin. Het is natuurlijk in officiële taal geschreven omdat het de voorwaarden en condities beschrijft die er verband mee houden; en het is natuurlijk de Heer die spreekt: „En voorwaar zeg ik u, dat de voorwaarden van deze wet de volgende zijn: Alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, eden, geloften, voltrekkingen, betrekkingen, verenigingen of beloften, die niet door de Heilige Geest der belofte zowel voor tijd als voor alle eeuwigheid door hem, die is gezalfd, worden gesloten, aangegaan en verzegeld, en wel op allerheiligste wijze, door openbaring en ge-

werking, deugdelijkheid of kracht; want alle overeenkomsten, die niet met dit doel zijn gesloten, eindigen wanneer de mensen dood zijn." (LV 132:7) Wat houdt dit in? Als stervelingen hebben wij de macht met elkaar alle overeenkomsten te sluiten die wij sluiten willen en die wettig zijn in de maatschappij waar wij in leven. Deze zullen ons binden zolang wij het ermee eens zijn gebonden te zijn, zelfs tot de dood ons wegneemt. Maar als stervelingen hebben wij niet de macht onszelf te binden na de dood. Noch u noch ik kunnen een contract sluiten om iets te doen in de sfeer die voor ons ligt. God heeft ons onze vrije wil gegeven voor hier en nu in de sterfelijkheid. Wij zijn sterfelijk. Deze sfeer is aan tijd gebonden. En als wij hier en nu iets gaan doen wat verder reikt dat de dood, iets wat voortduurt in de geestenwereld, iets

wat blijft in de opstanding, moeten wij het doen door een macht die groter is dan de macht van de mens - het moet de macht van God zijn. De mens is sterfelijk en zijn daden zijn beperkt tot de sterfelijkheid; God is eeuwig en zijn daden hebben geen einde.

De Heer verleende aan Petrus de sleutelen van het koninkrijk van God zodat hij

de macht had op aarde te binden en eeuwigdurend te verzegelen in de hemelen, en daarna breidde Hij dat uit tot Jakobus en Johannes, en daarna tot alle vroegere Twaalf, zodat allen dezelfde macht bezaten. En daarna heeft Hij in onze tijd weer hersteld wat vroeger was. Hij heeft apostelen geroepen en hen de sleutelen van Gods koninkrijk gegeven en zij hebben weer de macht om op aarde te binden en het voor eeuwig in de hemelen te verzegelen. Hij zond Elia om de verzegelende macht te brengen; Hij zond Elias om aan Joseph Smith en Oliver Cowdery het evangelie van Abraham te geven en de belofte dat in hen en hun nageslacht alle daaropvolgende generaties gezegend zouden worden. Elia kwam en Elias kwam, en handelden met de macht en het gezag van de Almachtige, en gaven wederom hun sleute-

len, machten, rechten en voorrechten aan de sterfelijke mens op aarde - God zij geprezen voor deze heerlijkheid! Wederom zijn er op aarde mensen die op aarde kunnen binden zodat het voor eeuwig in de hemelen is verzegeld. Wij hebben de macht een huwelijk te voltrekken en wij kunnen het zo doen dat de man en de vrouw hier en nu een echtbaar worden en - indien zij zich aan het verbond houden daar en toen gesloten - zullen zij in de geestenwereld een echtbaar blijven en zullen in de opstanding in heerlijkheid en met heerschappij, koninkrijken en verhoging verrijzen. Dan zijn ze een echtbaar en hebben het eeuwige leven. En het werkt aldus omdat in deze kerk en alleen in deze kerk, de Here Almachtig de verzegelende macht heeft gegeven. Dat is ons potentieel; het ligt in onze macht dit te verwezenlijken.

In deze uit een zin bestaande samenvatting, zoals ik het noem, van de gehele wet van het gehele evangelie, lezen wij drie vereisten. Indien, bijvoorbeeld iemand gedoopt wil worden met een doop die eeuwig duurt, moet hij eerst de juiste doop vinden; ten tweede moet hij een wettige bediener vinden om de verordening voor hem te voltrekken; en ten derde moet die verordening verzegeld worden door de macht van de heilige Geest, waarna de doop de bekeerde persoon toegang zal verschaffen tot een celestiale hemel in de rijken die voor ons liggen. Deze kwestie van verzegeld zijn door de heilige Geest der belofte heeft betrekking op elke verordening en ieder verbond en alle dingen die er in de kerk zijn. Spreek niet over het huwelijk en de heilige Geest der belofte tenzij en totdat u eerst het begrip en het beginsel en de universele toepassing ervan begrijpt. Een van onze openbaringen spreekt over „de Heilige Geest der belofte Die de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn” (Hetgeen betekent dat ie-

deren die wandelt in oprechtheid, zijn best doet, de wereld overwint, uitstijgt boven het vlees en op de paden der gerechtigheid wandelt, de goedkeuring en verzegeling van de heilige Geest zal hebben voor al zijn handelingen. Hij zal, zoals Paulus het uitdrukte, zijn „ . . . gerechtvaardigd . . . door de Geest” (zie 1

die de Heer heeft laten bouwen van de tienden en gaven van zijn volk in onze tijd; en ten derde zo rechtvaardig, oprecht, onkreukbaar, deugdzaam en rein leven, dat hij recht heeft op de bekrachtiging, verzegeling, rechtvaardiging en goedkeuring van de heilige Geest van God. In dat geval wordt zijn huwe-

„Ik onderwijs ze goede beginselen en zij besturen zichzelf.”

Joseph Smith

Korintiërs 6:11.) Daarom, als een man gaat trouwen en een huwelijk wil dat een week, of drie weken, of drie maanden duurt, of zo lang als hollywood dat voorschrijft, of zelfs „tot de dood u scheidt”, kan hij getrouwd worden door de macht van de mens binnen de gestelde grenzen. Hij heeft dat voorrecht door de vrije wil die God hem heeft gegeven. Maar als hij een vrouw wil die in de komende rijken de zijne zal zijn, kan hij beter iemand zoeken die de macht heeft op aarde te binden en in de hemel te verzegelen.

Ten einde het juiste huwelijk te verkrijgen moet men het volgende doen: Ten eerst een onderzoek instellen en naar een celestiaal huwelijk zoeken - de juiste verordeningen vinden; ten tweede zoeken naar een wettige bediener, iemand die de verzegelende macht heeft - en die macht wordt alleen uitgeoefend in de tempels

lijk verzegeld door de heilige Geest der belofte en is deze in tijd en in eeuwigheid bindend.

Aldus worstelen en werken wij heiligen der laatste dagen om waardig te zijn voor een aanbeveling om naar de tempel te gaan, want de Geest vertoeft niet in een onrein tabernakel. Wij strijden en werken om ons tabernakel rein te krijgen, om zuiver en verfijnd en ontwikkeld te zijn, om de Geest als onze metgezel te hebben en als wij dit stadium hebben bereikt, zullen onze bisschop en onze ringpresident ons een „aanbeveling” geven om naar de tempel te kunnen gaan. Wij gaan er heen en sluiten plechtige en ernstige verbonden. En nadat wij dit gedaan hebben, werken en strijden wij met al onze macht om in het licht van de Geest te blijven zodat de overeenkomst die wij zijn aangegaan, niet verbroken zal worden. Als wij dat doen, hebben wij

de zekerheid van het eeuwige leven. Wij hoeven niet te beven en te vrezen, wij hoeven niet benauwd of ongerust te zijn inzien wij werken en strijden naar beste vermogen. Hoewel wij niet volmaakt worden, hoewel wij niet alle dingen overwinnen, als ons hart goed is en als wij er oprecht naar streven op koers te blijven op de wijze die ik aangeef, zal ons huwelijk voortduren in de rijken die voor ons liggen. Wij zullen het paradijs van God binnengaan en we zullen man en vrouw zijn. We zullen in de opstanding naar voren treden en we zullen man en vrouw zijn.

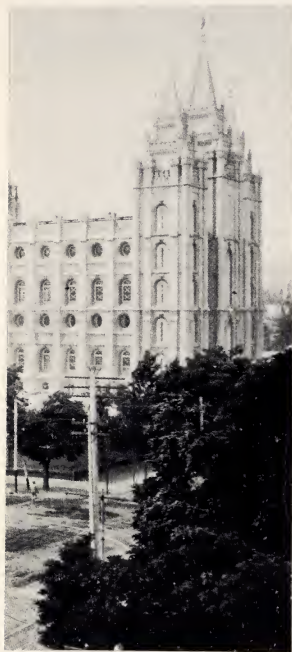
Iedereen die gehuwd opstaat in de opstanding heeft de absolute garantie van het eeuwig leven. Maar op dat moment zal hij nog geen bezitter en erfgenaam van alle dingen zijn - er moet nog veel vooruitgang worden gemaakt na het graf en de opstanding. Maar hij zal op koers liggen om verder te worden opgeleid en voorbereid totdat hij uiteindelijk alle dingen weet en gelijk wordt aan God onze hemelse Vader, hetgeen betekent dat hij een erfgenaam van het eeuwige leven wordt.

Bij wijze van spreken hebben wij hier en nu een proefgezin, zelfs als wij in de tempel zijn getrouwd, want ons huwelijk is voorwaardelijk. Het hangt af van onze gehoorzaamheid aan de wetten, de voorwaarden, en de bepalingen van het verbond dat wij sloten. Als ik dus in de tempel ben getrouwd, ben ik geplaatst in een positie waarin ik kan streven en werken en leren mijn vrouw lief te hebben met de volmaking die er moet zijn als ik een volheid wil hebben van de heerlijkheid die in de eeuwigheid gepaard gaat met dit verbond. En het brengt ook haar in de positie te leren mij op dezelfde wijze lief te hebben. Het plaatst ons in een positie waarin wij onze kinderen kunnen groot brengen in waarheid en licht, en ze opleiden en voorbereiden om

leden te zijn van een eeuwig gezin, en het plaatst ons als kinderen van ouders in een positie waarin wij onze ouders kunnen eren en kunnen doen wat nodig is zodat deze eeuwige banden zich van generatie tot generatie voortzetten. Uiteindelijk zal er een grote patriarchale keten zijn van verhoogde wezens, vanaf Adam tot de laatste mens. De schakels die ontbreken zijn mensen die niet waardig zijn en niet in aanmerking komen om volgens de aangegeven weg te *beërven, te bezitten en te ontvangen*.

Ik spreek nu tot mensen die de gelegenheid hebben de wet te leven. Van iedereen die in de gelegenheid is, wordt geëist dat hij dit doet; het is verplicht. Ik ben me er terdege van bewust dat er mensen zijn die niet die gelegenheid hadden maar die de wet zouden hebben geleefd als de kans hen was geboden. Deze mensen zullen worden geoordeeld volgens de voorzienigheid en genade van een goedgunstig God en naar het verlangen van hun hart. Dat is het beginsel van zaligheid en verhoging voor de doden. Ik heb alleen in algemene termen gesproken; ik ben opzettelijk niet in details getreden. Het was mijn voornemen ware beginselen naar voren te brengen zoals de profetie in zijn uitspraak aangaf: „Ik leer ze de juiste beginselen en zij besturen zichzelf.” Het was mijn wens en bedoeling het algemene begrip naar voren te brengen in de hoop dat ieder van ons - met dat begrip voor ogen - zelf zal besluiten welke koers wij moeten volgen om de aangegeven beloningen te verkrijgen. Ik geloof dat het edelste begrip dat in een mensenhart kan opkomen het feit is dat de gezinseenheid voortbestaat in de eeuwigheid. Ik geloof niet dat iemand zich een heerlijker denkbeeld kan vormen dan dat - waarbij natuurlijk gebouwd wordt op het fundament van het zoenoffer van de Heer Jezus Christus. Het celestiale huwelijk opent de deur naar het

eeuwige leven in het koninkrijk van onze hemelse Vader. Als wij de proefervaringen kunnen doorstaan die ons in gezinsverband geboden worden, dan zal de Heer op zekere dag tegen ons zeggen:

„Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, . . . ga in tot het feest van uw heer.” (Matt. 25:21.)

De dingen waar wij hier over spreken zijn waar. Dat is de heerlijkheid, het wonder en de schoonheid van alles wat verband houdt met onze geopenbaarde godsdienst - het is waar. Er is geen heerlijker feit verbonden aan onze geopenbaarde godsdienst dan het eenvoudige feit dat ze waar is. En omdat ze waar is, zijn de leerstellingen die wij onderwijzen waar, en omdat de leerstellingen waar zijn, zullen ze ons vrede en vreugde en geluk in dit leven geven. Ze stellen ons in staat het gezwoeg, het slijk, het kwaad en de zonden dezer wereld van ons af te werpen. Ze geven ons de kracht op Christus te bouwen, de heerlijkheid en schoonheid van de zuivere godsdienst aan te nemen en nieuwe schepselen van de heilige Geest te worden. Het is een wonderbaarlijk iets te behoren tot een kerk die waar is, die gefundeerd is op de rots der eeuwige waarheid.

Ik hoop, terwijl ik tot u getuig van de waarheid en goddelijkheid van dit werk, dat mijn woorden eenvoudig de gedachten weergeven die in uw hart zijn. Ik weet even zeker als ik wat dan ook in deze wereld weet, dat God in onze tijd heeft gesproken, dat Jezus de Heer is, dat Hij het oneindige en eeuwige zoenoffer te weeg heeft gebracht, dat de Heer zijn koninkrijk voor de laatste keer onder de mensen heeft opgericht, dat Spencer W. Kimball op dit moment de profeet en openbaarder en woordvoerder van de Almachtige op aarde is, en dat deze kerk, zwak en strijdend en nederig als ze nu is, zal voortgaan en groeien en vooruitgang maken totdat de kennis van God de aarde bedekt als de wateren de bodem van de zee bedekken. Onze bestemming is de aarde te vervullen omdat wij gefundeerd zijn op het vaste fundament der eeuwige waarheid.

Voor de heiligen der laatste dagen die door het gepeupel verdreven waren uit het noorden van Missouri, was 1839 een tijd van een nieuw begin. Het bloedbad dat in oktober bij Haun's Mill had plaatsgevonden zou niet gauw worden vergeten. En evenmin de onmenselijke behandeling van de andere heiligen en het verlies van huizen en eigendommen dat blijkbaar de goedkeuring van de gouverneur had daar hij er het bevel toe had gegeven. De uittocht over de Mississippi naar Illinois in die winter was het

begin van een nieuwe periode in de geschiedenis van de kerk. De profeet Joseph Smith zou het hoogtepunt bereiken van zijn optreden in het openbaar, maar de jaren te Nauvoo zouden eindigen in een tragedie. Een uit zeven leden bestaand herhuisvestigingscomité dat in januari was aangesteld had toezicht op de migratie uit Far West. Enkele ballingen namen rivierboten over de Mississippi naar St. Louis, maar de meesten maakten de trek van 150 mijl naar het oosten, naar de grens van de staat, in

De vergadering tot

Door Glen M. Leonard

NAUVOO 1839-1845

groepen wagens, tweewielige karretjes of te voet. Een typerend geval was het gezin van Levi Hancock. Ze maakten een kar die door een paard werd getrokken, laadden hem op met maïs, en vertrokken uit Far West door hoge sneeuw, met weinig kleren of dekens en geen huishoudelijke goederen. Ze aten gepofte maïs, iepenschors en kruiden, en sliepen onder de blote hemel. Het gezin baande zich

stichtten er een nederzetting die Zarahemla werd genoemd.

Nauvoo was moerassig en ongezond. Zodra de heiligen zich daar gingen vestigen, werden ze getroffen door malaria. „Het was een zeer ongezonde tijd,” zei Wilford Woodruff. „Joseph had zijn huis in Commerce afgestaan voor de zieken en had in zijn voortuin een tent neergezet waar hij zelf in woonde.” Geduren-

Op 11 december 1845 werd in de bijna voltooide tempel te Nauvoo met de tempelverordeningen begonnen. Dit heilige werk werd gestadig voortgezet, zodat vijfduizend leden aan deze ceremoniën hadden deelgenomen vóór de exodus in het begin van 1846.

een weg naar de rivier en stak op een januarimorgen vroeg de rivier over, voordat het ijs brak. Evenals vele andere heiligen weken de Hancocks uit naar de stad Quincy. Hier organiseerden sympathiserende burgers een ontvangstcomité om hulp te verlenen. Maar de heiligen konden niet in Quincy blijven en sommigen vroegen zichzelf af of ze wel moesten proberen als een gemeenschap bij elkaar te blijven. Brigham Young stelde voor dat ze zich door middel van immigratiegezelschappen zouden vestigen. Joseph Smith schreef vanuit de gevangenis te Liberty om de heiligen te adviseren geschikte en veilige plaatsen te zoeken. Dus werd er een comité aangesteld om een plek te zoeken waar zij zich opnieuw konden vestigen. Ze kozen een plaatsje in de bocht van de Mississippi, Commerce geheten en toen hij zich dat voorjaar bij de heiligen voegde, noemde de profeet het Nauvoo. Aan de overkant van de rivier in Lee County, (Iowa), werd ook land gekocht en de heiligen

de deze lijdensperiode deed de profeet een beroep op de macht van het priesterschap en begaf zich aan beide zijden van de rivier onder de zieken en genas er velen. Tijdens de zomer die daarop volgde nam de epidemie toe en velen stierven. In 1841 sprak Sidney Rigdon „een algemene begrafenisrede” uit voor de overledenen, terwijl de werklieden haastig de moerassen drooglegden in een poging de gevreesde ziekte onder de knie te krijgen. In 1840 kwamen de eersten van een nieuw soort heiligen-der-laatste-dagen-immigranten in Nauvoo aan. Op 6 juni verlieten 40 engelse heiligen Liverpool. Zij waren de eerste leden van de kerk uit Europa en de eersten van bijna 5000 Britse mormonen die in de Nauvoo-periode naar Amerika voeren. De verhuizing van de nieuwe leden vanuit Groot-Brittannië was in hoofdzaak het gevolg van een speciale zending van de Raad der Twaalf, die in juli 1838 door openbaring was geroepen om het evangelie in Europa te prediken. Acht van de

apostelen, de ouderlingen Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff en Georg A. Smith vertrokken de zomer daarna voor hun zending. Sommigen waren ernstig ziek en allen lieten hun gezinnen behoeftig achter toen ze deze oproep van de Heer beantwoordden. De ouderlingen John Taylor en Wilford Woodruff die ontscheepten in Liverpool op 11 januari 1840, waren het eerst in Engeland. Ze gingen onmiddellijk aan het werk en ouderling Woodruff werd een van de meest productieve zendelingen in de geschiedenis van de kerk. Hij predikte eerst in de pottebakkerijen in Staffordshire en werkte met leden onder hun vrienden. Een lid dat ouderling Woodruff bijzonder behulpzaam was, was William Benbow, die de apostel zonder twijfel vertelde van zijn broer, John Benbow, een welgestelde boer in Herefordshire, die zich al zoekende naar het vroegere evangelie, bij de United Brethren had aangesloten. Begin maart schreef ouderling Woodruff in zijn dagboek, dat „de Heer mij waarschuwde naar het Zuiden te gaan.” Hij en zijn gastheer vertrokken onmiddellijk naar het huis van John Benbow, waar het evangelie aan dat gezin werd gepredikt en daarna aan honderden gewillige toehoorders. Alleen reeds in dat gebied doopte ouderling Woodruff binnen een maand 158 bekeerlingen.

Andere zendelingen hadden gelijke successen. Het ledental op de Britse eilanden steeg van ongeveer 1500 in januari 1840 tot 5814 toen de apostelen 15 maanden later naar de Verenigde Staten terugkeerden. Behalve hun bekeringswerk gaven de twaalf ook het Boek van Mormon en een gezangenboek uit en richtten een maandblad, *The Latter-day Saints' Millennial Star* op, dat de Britse heiligen 130 jaar lang diende.

Een belangrijke activiteit van de apostelen in Engeland was hun besluit de emigratie te bevorderen. Ze stelden een ordelijk systeem in en moedigden de welgestelden aan de behoeftigen te steunen. Vanaf het begin in 1840 totdat de oproep om te vergaderen werd vervangen door de raad te blijven en de kerk in de thuislanden op te bouwen, staken naar schatting 51.000 Europese heiligen, inclusief ongeveer 38.000 uit Engeland, de Atlantische oceaan over en trokken naar de hoofdzetel van de kerk. Tijdens de Nauvoo-periode was het zendingswerk voornamelijk geconcentreerd op Groot-Brittannië, zuidoost Canada en de Verenigde Staten. Maar in deze periode werden ook de eerste stappen in andere gebieden gezet. Australië, India, Jamaica, Zuid-Amerika en Duitsland werden bezocht. Het werk in deze gebieden was beperkt waardoor er slechts hier en daar bekeerlingen werden gemaakt. De grotere expansie van het werk moest wachten tot een latere generatie.

Een van de speciale zendingen waar het meest over is geschreven, is die van Orson Hyde, die op de conferentie van april 1840 werd geroepen om Palestina in te wijden voor de vergadering van de Joden. Op zondagmorgen, 24 oktober 1841, zond ouderling Hyde een inwijdingsgebed op in Jeruzalem en vroeg de Heer het verharde land te verzachten tot een vergaderplaats voor de Joden. Het gebed liep ook vooruit op de wederopbouw van Jeruzalem, de oprichting van een Joodse staat, en de bouw van een tempel. De Engelse heiligen die aankwamen in het onontgonnen gebied van Illinois, troffen een land aan vol economische mogelijkheden. Om dat te bereiken moest er hard worden gewerkt en veel immigranten hadden te kampen met ontbering en ziekten. Hoewel er ook in andere delen van Hancock County en in de omliggende streken in Illinois, en aan

de overkant van de rivier heiligen der laatste dagen-gemeenschappen ontstonden, was Nauvoo de centrale vergaderplaats. Joseph Smith verkreeg van de wetgevende macht van Illinois een charter dat de heiligen toestond een stadsbestuur voor Nauvoo op te richten, een tweede voor een universiteit en een derde voor een stadsmilitie. Het stadsbestuur was gelijk aan andere gemeentebesturen

landbouw. De inwoners hoopten de lichte industrie en de handel te ontwikkelen, maar de aan- en verkoop van land en de bouw van woonhuizen en van kleine winkels waren de voornaamste bron van inkomsten van Nauvoo. De stad had haar eigen zaagmolens en steenfabrieken en winkels voor timmerlieden, schrijnwerkers en andere ambachtslieden. Na 1842 werden veel van de eerste

*Daguerreotype
van de tempel te
Nauvoo.*

in Illinois. In februari 1841 werd John C. Bennett, een vroegere militieleider in Illinois die zich pas tot de kerk had bekeerd, gekozen als eerste burgemeester. Met de hulp van Bennett hadden de heiligen de charter verkregen en met zijn hulp werd het legioen van Nauvoo een actieve groep die uit ongeveer 3000 leden bestond. Het was er voor de zelfverdediging en als teken van mormoonse trouw aan en vaderlandsliefde voor de staat en het land. De universiteit van de stad Nauvoo, met Bennett als titulair, had nooit een eigen campus, maar er werden in Nauvoo colleges gegeven door Orson Pratt, Orson Spencer en Sidney Rigdon. De universiteit hield ook toezicht op de openbare, lagere scholen.

Nauvoo werd een welvarende stad met 10.000 inwoners, en stak Chicago naar de kroon wat betreft haar grootte. De economische groei van Nauvoo hing in grote mate af van het bouwbedrijf en de

blokhutten vervangen door mooie stenen huizen die er nu nog staan als bewijs van het streven van de heiligen der laatste dagen naar uitmuntendheid. Voor de kerk waren de ontwikkelingen in Nauvoo op het gebied van haar organisatie en leer bijzonder belangrijk. Naarmate er in de omgeving van Nauvoo steeds meer nederzettingen ontstonden, werden er ringen georganiseerd om te zorgen voor het stoffelijke en geestelijke welzijn van de leden. Het was in Nauvoo dat er voor het eerst onderafdelingen van de ringen kwamen die wijken werden genoemd. Deze waren gemakkelijke indelingen die de bisschoppen van de kerk in staat stelden de financiële zaken en de welzijnszorg te beheren. De wijk werd echter pas een volledig bestuurd eenheid in de kerk aan het eind van de veertiger jaren, na de migratie naar Utah.

Voor het besturen van de kerk was ook

Mensen, die opgewonden moeten worden

Door Sheri Davies, 12 jaar

Heb je de laatste tijd wel eens een stukje speelgoed gezien dat opgewonden moet worden? Heb je gezien hoe het eerst hard loopt en dan langzaam aan hoe langer hoe trager gaat lopen? Het kan uit zichzelf niets doen. Het heeft hulp nodig.

Mensen met slechte gewoonten, vooral zij die het Woord van Wijsheid niet houden lijken op zo'n stukje speelgoed dat voortdurend opgewonden moet worden.

Op onze school is een hele goede onderwijzeres die zegt dat zij 's morgens gewoon niet kan beginnen zonder haar kopje koffie. Tijdens het speelkwartiertje heeft ze er weer een nodig en tijdens de middagpauze ook weer. Zij moet voortdurend opgewonden worden.

Mama en papa hebben een vriend die erg goed kan dansen, nadat hij wat gedronken heeft. Hij zegt dat hij bang is van mensen, daarom moet

hij drinken om zichzelf moed in te drinken. Ook hij moet opgewonden worden.

Waarom roken mensen? Zij proberen dikwijls hierdoor hun eigendunk tegenover vrienden op te winden.

Mensen die drugs gebruiken doen het om zich als het ware op te winden. Zelfs mensen die teveel eten doen dit om zichzelf op te winden als zij minder vrolijk gestemd zijn.

Speelgoed dat opgewonden moet worden is best leuk om te zien en het is fijn om het met Sinterklaas te krijgen, maar het kan niets doen zonder dat iemand het opwindt. Wil jij ook zo zijn?

Je denkt misschien dat je mensen gezien hebt die veel eten, maar niemand kan wat eetlust betreft met dieren wedijveren.

De maag van een nijlpaard kan 275 tot 300 liter voedsel per keer bevatten. Zijn lievelingsmaal bestaat uit gras, riet en andere planten die groeien in het ondiepe water van de Afrikaanse rivieren. Het nijlpaard brengt de dag het liefst in het water door, waar het geen last heeft van de hitte, maar 's nachts komt het op het droge om langs de oever voedsel te zoeken.

Een andere grote eter is de olifant, die ook grote hoeveelheden voedsel nodig heeft. Zijn slurf gebruikt hij als hand om het voedsel te grijpen en het in zijn bek te stoppen, maar dat gebeurt wel op een slordige manier. De olifant blaast zijn voedsel uit, gooit ermee en stampert erop zodat het oerwoud een grote bende wordt. Olifanten kunnen de noten van een kokospalm afschudden door hun slurf om de stam te slaan en de boom dan flink te schudden. Als de kokosnoten op de grond vallen kraken zij ze open met hun voorpoten.

Wat de olifanten ook graag doen is bosjes gras met hun slurf uittrekken. De grond die aan de wortels is blijven zitten slaan ze eraf door de bosjes gras tegen hun voorpoten te slaan.

Er is een ander landdier, een soort schildpad, dat een vreemd voedingsprobleem heeft. Zij eet soms zoveel, dat ze niet meer in haar schild past. Dit lid van de reptielenfamilie is gek op wilde aardbeien en bramen. Als zij ergens op een plekje komt waar

deze vruchten groeien, zal zij net zoveel eten als zij kan, maar zal dan tot haar schrik niet meer tegelijkertijd haar kop en haar poten onder het schild kunnen verbergen. Zij is dan zo dik dat er iets onderuit blijft steken. Zodoende wordt de schildpad dan het slachtoffer van haar eigen eetlust.

De pelikaan wordt dikwijls een wandelend visnet genoemd vanwege de

De eetlust van dieren

Door
Charlene A. Shuler

enorme keelzak aan de onderkant van zijn snavel. Hij heeft een geweldige eetlust. Als hij in een school vissen duikt vangt hij ze en bergt ze op in zijn keelzak. Vaak zal hij uit gulzigheid de eerste vis die hij vangt niet opeten, maar met de vangst doorgaan totdat zijn keelzak uitpuilt en er niets meer bij kan.

De lange nek van de giraf, nog zo'n grote eter, is, als het op eten aankomt, zijn waardevolste bezit. De giraf zoekt liever de zachte, jonge blaadjes in de top van de bomen op, die hij gemakkelijk kan bereiken met behulp van zijn lange nek en zijn lenige tong die

wel 45 centimeter lang is. Ook het gevaar ziet hij van die hoogte af terwijl hij zich voedt.

Hoewel de walvis de grootste oceaانبewoner is, eet hij het allerkleinste voedsel. Het dieet van de walvis bestaat uit plankton, hele kleine plantjes en diertjes die in het water rondzweven. Als de walvis honger heeft, en dat is meestal het geval, opent hij gewoon zijn geweldige kaken en zeeft tonnen voedsel uit het water dat zijn bek binnestroomt. Het water loopt dan weer weg als hij zijn bek sluit. Zodoende helpen de kleinste plantjes en diertjes in de oceaan het grootste zoogdier ter wereld in leven te houden.

Lonnie

Door Delia K. Shore

Het kleine indiaantje, Lonnie, zat verlegen op een stoel naast zijn ouders op de kliniekdag voor jeugdwerk-kinderen, en luisterde naar wat

dr. Smoot zei: „Ik heb goed nieuws. De foto's tonen dat wij de voeten van Lonnie kunnen opereren.”

Toen draaide dr. Smoot zich om naar de jongen, die daar zo rustig zat, en legde een troostende hand op zijn schouder: „Wij zullen ons best doen om je voeten weer recht te krijgen. Dan kun je rennen en springen, en doen wat je wilt.”

Lonnie keek naar zijn verdraaide voeten terwijl hij onbewust probeerde ze onder zijn stoel te verbergen. Zijn versleten schoenen waren niet oud, maar door zijn slepende voeten waren er al gaten in de kanten en neuzen gesleten, terwijl de zolen nog zo goed als nieuw waren. Hij zei niets. Zolang hij het zich kon herinneren, had hij er naar verlangd net als andere kinderen te kunnen lopen. Hoe vaak had hij de opmerkingen die hij soms hoorde niet tot zwijgen willen brengen, of de medelijdende

blikken van de grote mensen doen verdwijnen als zij zagen hoe hij zich voortbewoog. Hij keek zwijgend naar de vloer en beet op zijn lippen, alsof hij de vriendelijke dokter niet hoorde.

„U denkt dat de ingreep zal lukken?” vroeg zijn moeder bezorgd. „Ik zie niet in waarom niet,” verzekerde de dokter haar, „Ik heb veel ernstigere gevallen gezien dan deze, waarbij wij door een operatie opvallende resultaten bereikten.”

Lonnie en zijn ouders waren erg gelukkig. Dit waren de eerste bemoeidigende woorden die zij in maanden hadden gehoord. Afsproken werd dat de jongen voor kerstmis naar het ziekenhuis voor Jeugdwerkkinderen gebracht zou worden.

„Maak je maar geen zorgen, zoon,” troostte zijn vader hem toen zij naar huis reden, „Moeder en ik zullen bij je blijven.”

Ik ben anders toch wel wat bang, dacht Lonnie. Hoe ziet een operatiekamer er uit? „Denken jullie echt dat zij mijn voeten beter kunnen maken en dat ik gewoon zal kunnen lopen?” vroeg hij hoopvol.

„Nou, zoon, voordat je naar het ziekenhuis gaat, zal ik onze huisonderwijzers vragen mij te helpen je te zalven. Denk je dat dat je gerust zal stellen?”

Na enige stilte antwoordde Lonnie ernstig, „Ja, paps, ik weet dat ik dan gerust zal zijn.”

Gedurende de rest van de lange reis naar huis werd er niets meer gezegd. Lonnie leunde met zijn voorhoofd tegen het raam en liet zijn adem het glas beslaan, terwijl hij naar het

prettige geknerp en gekraak van de banden over de besneeuwde weg luisterde. Het vertrouwde geluid stelde hem gerust.

Terwijl de vrachtwagen zo met een flinke vaart huiswaarts reed liet Lonnie zijn gedachten de vrije loop. Als zij mij zalven, zou het een goed idee zijn mijn hemelse Vader te vragen of hij de dokters wil zegenen zodat zij mij sterk maken en ik later basketballer of voetballer kan worden. Een plotselinge schok bracht hem weer tot de werkelijkheid terug en hij glimlachte. Hij keek naar zijn kale schoenen, zoals hij dat zo vaak deed. Te kunnen rennen zonder te vallen was al een groot genoeg wonder, mijmerde hij. Hij had zich op een onhandige manier op zijn tenen in evenwicht moeten houden. Dit vergde veel van de spieren van zijn benen en om dit te compenseren had hij een vreemde gang ontwikkeld. Ja, besloot hij, ik ben al blij als ik normaal lopen kan - voor het ogenblik tenminste.

Tegen zijn gewoonte in was Lonnie erg rustig op de dag dat de huisonderwijzers en zijn vader hem zouden zalven. Zij dankten hun hemelse Vader dat Lonnie de gelegenheid kreeg naar het ziekenhuis te gaan, waar goede dokters hun genezende taak konden volbrengen. Daarna zegenden zij Lonnie dat hij geloof zou hebben dat alles goed af zou lopen. Toen zij klaar waren glimlachte hij en zei zacht, „Dank u, nu ben ik niet bang meer.” Lonnie voelde zich rustig na de zegen en begon zelfs opgewonden te raken over zijn reis met zijn ouders naar Salt Lake City.

Maar toen de tijd kwam dat hij zijn broers en zusters in het reservaat achter moest laten kreeg hij toch een vreemd gevoel van binnen. Ik heb heimwee, dacht hij, en ik ben nog niet eens van het erf af.

Het sneeuwde hard gedurende de reis, maar vader was een goed chauffeur en tegen de avond bereikten zij veilig het ziekenhuis. De lift bracht ze naar de vijfde verdieping waar Lonnie's kamer was gelegen. Het was allemaal erg vreemd. Zijn bed dat je met een knop naar beneden of naar boven kon laten gaan verbaasde hem, hoog tegen de muur tegenover hem was een televisie die hij vanuit zijn bed aan kon zetten.

Maar al te spoedig moesten vader en moeder afscheid nemen. „Morgenochtend zijn wij er weer,” beloofden zij, „als je ons eerder nodig hebt, vraag dan de verpleegster maar om ons te bellen. De receptie weet het telefoonnummer.”

Lonnie voelde zich rusteloos en eenzaam; na een poosje ging hij uit bed en liep de gangen door. In alle kamers zag hij zieke jongens en meisjes en vriendelijke verpleegsters, die de kinderen hielpen waar dat nodig was.

Nadat er een blad met zijn lievelingskostje gebracht was, at Lonnie er een beetje van en staarde daarna

in alle eenzaamheid naar de televisie.

Het duurde niet lang of de deur werd geopend en twee heren traden glimlachend binnen. „Hallo Lonnie! Wij horen dat je morgen geopereerd wordt en komen even bij je kijken,” zei de eerste man met een zachte hese stem. „Ik ben broeder Kimball en dit is mijn vriend, broeder Wells.” Lonnie duwde zijn blad weg en draaide de televisie af.

„Wij weten dat je vader het priesterschap draagt en hij heeft je waarschijnlijk al gezalfd,” zei broeder Wells, „maar wij dachten dat je het misschien fijn zou vinden om gezelschap te hebben vanavond.”

De mannen waren zo vriendelijk. Lonnie ontspande zich een weinig. Zij vertelden hem verhalen over het grote volk der Lamanieten, en het gevoel van vrede dat er in de kamer was gaf de jongen de moed om schuchter te zeggen: „Dank u, voor uw bezoek. Ik ben nog nooit eerder van huis geweest. Wilt u mij een zegen geven voordat u weggaat?”

„Natuurlijk, dat doen we graag,” zei broeder Kimball. Broeder Wells en broeder Kimball legden hun handen op Lonnie's donkere, verwarde hoofd en gaven hem een fijne zegen. Daarna zetten zij hun naam in een speciaal boek, dat aan de kinderen

die in dat ziekenhuis verpleegd worden, gegeven wordt.

Lonnie sliep die nacht rustig. Hij sliep nog steeds toen zijn ouders de volgende morgen binnenkwamen. Toen hij zich omdraaide zag hij zijn moeder, die naar hem glimlachte. Hij gaf haar het boek dat op de tafel naast zijn bed lag. „Ik heb bijzondere bezoekers gehad gisteravond, ” zei hij.

„Dat heb je zeker, ” riep zijn moeder, nadat zij de handtekeningen had gezien, „je hebt bezoek gehad van een apostel des Heren.” Zij reikte het boek met de twee handtekeningen daarin aan vader. „Ja, inderdaad, ” stemde hij in, „broeder Spencer W. Kimball en broeder Robert E. Wells!”

Lonnie ging langzaam rechtop zitten in zijn bed. „Wat!” riep hij uit, met een glimlach viel hij terug in de kussens en zei zacht. „Een apostel des Heren die aan mijn bed zit en mij verhaaltjes vertelt, geen wonder dat ik zo goed geslapen heb.”

(Broeder Spencer W. Kimball werd op 30 december 1973, kort na dit bezoek president van de kerk. Broeder Robert E. Wells werd op 29 september 1976 gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en is nu gebiedssupervisor van Chili, Argentinië, Uruguay en Paraguay.)

Volg het doolhof voorbij de planeet Mars en dan door de verzameling kleine planeten en gassen die om de zon zweven. Stuur nu het ruimteschip rond Jupiter om deze grootste planeet van het zonnestelsel te bekijken, en keer dan terug naar de aarde.

Reis door de ruimte

de bekendmaking van Joseph Smith op 16 augustus 1841 belangrijk. De Raad der Twaalf werd verantwoordelijkheid gegeven voor het besturen van de zaken der kerk binnen de ringen. Hiervoor hadden de Twaalf alleen rechtsbevoegdheid in de zedingsgebieden, maar de profeet zei „dat de tijd was gekomen dat er een beroep zou worden gedaan op de Twaalf om op hun plaats te staan, naast het Eerste Presidium.” (HC deel 4: 403.) Nu hun taak was uitgebreid hielpen de Twaalf bij de vestiging van nieuwe immigranten in Nauvoo. Ze werden adviseurs in kerkelijke en burgerlijke aangelegenheden, hielpen bij het uitvaardigen van oproepen voor zedingswerk, gaven de *Times and Seasons* uit (opgericht in Nauvoo in 1839) en namen deel aan het kerkelijke proces van de besluitvorming. Een groot gedeelte van het godsdienstige leven in Nauvoo was geconcentreerd rond de eredienst op zondagmorgen. Als het weer het toeliet vergaderden de heiligen elke zondagochtend om 10 uur op de hellingen van de heuvel onder het tempel terrein, voor een dienst in de openlucht. Dikwijls was Joseph Smith de voornaamste spreker. In deze en andere vergaderingen legde de profeet de Schriften uit en presenteerde hij veel belangrijke leerstellingen van de kerk. Hij sprak over de aard van de Godheid, de eeuwige aard van de mens en de relatie tussen God en de mens. Dit alles was een gedeelte van de leer der verlossing voor de doden die de profeet voor het eerst aan de heiligen uitlegde. De doop voor de doden werd voor het eerst voltrokken in de Mississippi in september 1840 en meer dan een jaar voortgezet totdat het doopvont in het souterrain van de Nauvoo tempel was voltooid en ingewijd in november 1841. Andere tempelverordeningen, de endowment en het eeuwig huwelijk, werden op beperkte schaal voltrokken in een speciale kamer op de

tweede verdieping van zijn winkel die uit rode bakstenen was opgetrokken. De endowment werd in mei 1842 ingevoerd en voor de dood van de profeet voltrokken aan een kleine groep en nog enkele anderen. De heiligen droegen gewillig van hun middelen en tijd bij voor de voltooiing van de tempel, zodat allen die waardig waren zich in deze zegeningen zouden kunnen verheugen. Op 11 december 1845 werd een begin gemaakt met het geven van de tempelendowments in de bijna voltooid Nauvoo tempel. Dit heilige werk vorderde gestaag zodat meer dan 5000 leden hadden deel genomen aan de plechtigheden voor de uittocht die vroeg in het jaar 1846 plaatsvond. De openbaring over het huwelijk die reeds eerder was ontvangen maar pas op 12 juli 1843 door de profeet werd opgeschreven, stelde het beginsel van verzegelingen door de macht van het priesterschap in werking. Dezelfde openbaring legde uit onder welke omstandigheden het meervoudig huwelijk onder leiding van de priesterschap zou worden toegestaan. Daar de aard van dit beginsel strijd zou veroorzaken onderwees de profeet deze leer aanvankelijk slechts aan enkelen van zijn naaste medewerkers. Bewijzen uit de geschiedenis wijzen er echter op dat hij het beginsel reeds in 1831 begreep, toen hij in Kirtland aan een geïnspireerde vertaling van de Bijbel werkte. Toen de Twaalf uit Engeland terugkeerden werd hun deze leer onderwezen. Allen hadden er moeite mee, maar een aantal liet meerdere vrouwen aan zich verzegelen in Nauvoo. De praktijk werd geheim gehouden tot 1852 toen Orson Pratt voor het eerst in het openbaar over het onderwerp sprak en de wereld dit gedeelte van het heilige beginsel van het eeuwig huwelijk bekendmaakte. Het meervoudig huwelijk duurde in de kerk totdat president Wilford Woodruff in

1890 doormiddel van zijn officiële verklaring een eind aan deze praktijk maakte. (Zie *De Ster* van december 1978, blz. 32 e.v.)

De afvalligen in het bijzonder probeerden de kerk angaande het meervoudig huwelijk in discredit te brengen toen de geruchten over de uitoefening ervan zich in Nauvoo verspreidden. Zij beweerden dat de kerkleiders zich schuldig maakten aan overspel, hetgeen Joseph Smith terecht ontkende. In feite verhieven de leringen van de kerk de vrouw boven het peil dat ze in het algemeen in de maatschappij van de negentiende eeuw had. De mannen en vrouwen aanvaardden het meervoudig huwelijk alleen omdat ze ervan overtuigd waren dat het een godsdienstig beginsel was dat de hemel goedkeurde, een beginsel dat de mormoonse aandrang van een leven op hoog zedelijk niveau voor alle leden versterkte.

De vrouwen in de kerk werden aangeemoedigd de zeden en de deugden in de gemeenschap te verbeteren. Dit was een van de opdrachten die hen door Joseph Smith werd gegeven toen hij op 17 maart 1842 de zustershulpvereniging van Nauvoo organiseerde. Hij raadde de zusters ook aan „de broeders op te wekken goede werken te doen door te letten op de noden van de armen, te zoeken naar mensen die hulp nodig hebben en te voorzien in hun behoeften.” (Notulen van 17 maart 1842, MS, afdeling kerkgeschiedenis.) De zustershulpvereniging, met Emma Smith als presidente, richtte zich eerst op het punt dat de aanleiding was geweest tot de oprichting der vereniging, het naaien van overhemden voor de mannen die aan de tempel werkten. De vereniging had in Nauvoo meer dan 1300 leden geworden om aan dit project mee te werken. Tot 1844 kwam de vereniging geregeld bijeen en werd later in de Salt Lake vallei weer nieuw leven inge-

blazen; opnieuw verplichtten de leden zich de behoeftigen te dienen en de vrouwen te helpen in hun verschillende taken in de maatschappij uit te blinken.

Terwijl de ontwikkelingen in Nauvoo op godsdienstig en economisch gebied de heiligen hoop gaven voor een vredige toekomst, veranderden de politieke gebeurtenissen weldra hun vriendelijke verstandhouding met anderen in westelijk Illinois. Joseph Smith en andere leidinggevende kerkleden namen deel aan het plaatselijk bestuur. Zij deden dit om de belangen van de heiligen der laatste dagen te beschermen en indien mogelijk, te voorkomen dat ze door de wet zouden worden gedwarsboomd zoals in Missouri. Tegen 1842 overheerste de mormonen van Nauvoo Hancock County en hadden de heiligen der laatste dagen veel zeggenschap in de plaatselijke politiek in de nabij gelegen Adams County. Deze politieke macht deed de oudere ingezetenen vrezen voor hun eigen politieke rechten. Door hun manier van stemmen gaven de heiligen dikwijls doorslag bij plaatselijke verkiezingen tusschen de liberalen en de democraten. Naar aanleiding hiervan vormden een kleine maar luidruchtige groep niet-mormonen een anti-mormonen partij om de door mormonen gesteunde kandidaten tegen te werken. De krant van Thomas Sharp, de *Warsaw Signal*, weerspiegelde de verbolgenheid van de anti-mormonen. Toen de democraten *met steun van de mormonen*, de zeggenschap verwierven over de wettelijke macht van Illinois klaagden de liberale kranten hen aan. En toen William Smith, de broer van de profeet, Sharp versloeg in een verkiezing in 1842 voor een zetel in het huis van afgevaardigden van Illinois, schreeuwden de vijandige redacteuren van Sharp om verdelging of uitdrijving van de mormonen van Illinois.

In die zelfde periode probeerden officiële

personen in Missouri Joseph Smith en vijf anderen uit te leveren als voortvluchtigen van de wet, een opleving van oude beschuldigingen die tegen de profeet waren ingebracht toen hij in Far West woonde. Toen daarna iemand in mei 1842 trachtte de gouverneur van Missouri, Lilburn W. Boggs te vermoorden, werd Joseph Smith beschuldigd van medeplichtigheid. Een krant uit Illinois beweerde dat de profeet de schietpartij het jaar daarvoor had voorspeld, maar Joseph Smith ontkende snel verantwoordelijk te zijn voor de misdaad.

De zonnesteen van de tempel te Nauvoo, een van de weinige overgebleven tempelstenen nadat het in 1848 door vuur verwoest werd en in 1850 door een wervelstorm met de grond gelijk werd gemaakt.

John C. Bennett, de eerste burgemeester van Nauvoo, rector magnificus van de universiteit en generaal van het Nauvoo-legioen werkte de profeet in al zijn pogingen tegen. In mei 1842 vernam Joseph Smith dat Bennett van plan was hem tijdens het aantreden voor een maneuver van het Nauvoo-legioen te laten doden. Lijfwachten verijdelden het complot en tien dagen later trad Bennett af. In de daarop volgende maand bekende Bennett schuldig te zijn aan immoreel gedrag en werd geëxcommuniceerd. Hij verliet Nauvoo en begon een exposé uit te geven. Hij beschuldigde de mormoonse leiders ervan dat ze zijn leven hadden bedreigd, van zwendel bij de verkoop van onroerend goed en van onzedelijke en politieke intriges. Deze schandelijke verhalen veroorzaakten veel ongunstige reacties. De kerkleiders publiceerden een uitgebreid overzicht van de zaak en zonden zendelingen naar naburige nederzettingen om de valse inlichtingen te corrigeren.

De ene bedreiging volgde op de andere en al die tijd zocht de profeet naar middelen om zichzelf en de heiligen te beschermen. Het was in deze periode dat Joseph Smith overwoog de vergaderplaatsen uit te breiden en de emigratie naar de Verenigde Staten te vergroten. In 1842 richtte hij de blik serieus op het Rotsgebergte als een wijkplaats. En in augustus van 1843 zond hij een kleine groep onderzoekers uit om het land ten westen van het Iowa territorium te onderzoeken. In de maand februari die daarop volgde maakte hij plannen voor een vrijwillige expeditie naar Californië en overwoog een voorstel betreffende een mormoonse kolonisatie in zuidwest-Texas. Om het Texas plan te bestuderen organiseerde hij „een stedelijke afdeling van het koninkrijk,” die bekend stond onder de naam Algemene Raad, of Raad der Vijftig. Het was een niet-

kerkelijk comité van ongeveer 50 mannen die waren aangewezen om het Eerste Presidium en de Twaalf te ontlasten van veel tijdelijke plichten, om met het Congres samen te werken en de burgerrechten van de mormonen veilig te stellen en om geschikte plaatsen voor nederzettingen te zoeken. In 1844 steunde de Raad der Vijftig Joseph Smith als kandidaat voor het presidentschap van de Verenigde Staten en voerde zijn verkiezingscampagne voor hem. Hij verklaarde zijn kandidatuur op grond van een verenigde partijprogramma dat populaire beginselen van beide nationale partijen combineerde. De profeet hoopte de Amerikaanse kiezers een presidentschap aan te bieden dat verheven was boven de politiek en zette zijn standpunten uiteen in een pamflet getiteld *Views of the Powers and Policy of the Government of the United States*. (Meningen over de macht en politiek van de regering der Verenigde Staten.) William W. Phelps had hem bij het schrijven hiervan geholpen. Hoewel Joseph Smith zich als gewoon kandidaat had gesteld, los van de kerk, werkte het mechanisme van het kerkbestuur voor zijn verkiezing. Op de aprilconferentie onderschreven de sprekers de kandidatuur en driehonderd vrijwilligers stonden er mee in in het gehele land een campagne te voeren. Sidney Rigdon, eerste raadgever in het Eerste Presidium, werd benoemd tot vice-presidentskandidaat op de lijst van de National Reform Party. Deze partij maakte plannen voor haar nationale conventie te Baltimore (Maryland) in midden juli 1844, maar de vergadering is nooit doorgegaan. De afvalligheid van John C. Bennett en zijn steun aan de tegenstanders van de profeet in Illinois, maakte een eind aan het streven van Joseph Smith naar politieke en Godsdiensvrijheid, en zijn korte carrière eindigde in de marteldood. Op 7 juni 1844 publiceerde

een afgescheiden groep, waaronder verscheidene vooraanstaande kerkleden die waren afgefallen, het eerste nummer van de *Nauvoo Expositor*. Deze krant maakte Joseph Smith uit voor een gevalene profeet, een politieke demagoog, een onzedelijke schurk en een intrigant op financieel gebied. De mormonen werden ervan beschuldigd dat zij dit soort activiteiten bevorderden en ook andere personen werden belasterd. Die aanvallen van de krant hadden betrekking op verscheidene leden van de gemeenteraad van Nauvoo en op de nieuwe burgemeester, Joseph Smith. Na lange discussies besloot de raad dat de belasterende krant de algemene hinderwetten overtrad. Zij besloten dat de krant het zwijgen moest worden opgelegd voordat daardoor anti-mormoonse samenscholingen zouden ontstaan. Bijgevolg werden de pers en het zetsel vernietigd en de aanwezige kranten verbrand. De eigenaren van de krant beschuldigde de gemeenteraad van het opstoken van een oproer (hoewel de vernietiging van de krant ordelijk was verlopen). Leden van de raad werden gearresteerd, voorgeleid en verhoord, en uiteindelijk door de wet vrijgesproken. Doch voordat deze processen konden plaatshebben, veroorzaakten anti-mormoonse dagbladen zo'n beroering dat Joseph Smith het legioen van Nauvoo mobiliseerde en de staat van beleg afkondigde. De Gouverneur van Illinois, Thomas Ford, werd ingelicht over deze strijd en stelde persoonlijk een onderzoek in. Hij verkreeg van beide kanten de belofte dat de wet strikt in acht zou worden genomen en er geen geweld zou worden gebruikt. Ford reisde naar Carthage, de hoofdstad van de staat, om de onderhandelingen tussen de twee strijdende partijen te leiden, en besloot dat een gerechtelijk verhoor de beste oplossing zou zijn. De vijftien mannen die in de aanklacht

werden genoemd meldden zich in Carthage op 25 juni, waar een vrederechter ze in afwachting van het proces op borgstelling vrijliet. Later op de avond werd Joseph en Hyrum Smith een onjuist uitgeschreven bevel tot inhechtenisneming overhandigd dat hen beschuldigde van verraad in verband met het uitroepen van de staat van beleg in Nauvoo. Het werd zonder verhoor uitgevoerd en de twee werden vastgehouden in de gevangenis van Carthage. John Taylor, Wil-

wachtten. Kogels perforerden de dunne slaapkamerdeur. Hyrum Smith was de eerste die dodelijk getroffen neerviel. John Taylor werd getroffen vanuit de deur en door schoten die door het raam werden afgevuurd. Ernstig gewond rolde hij onder een bed voor bescherming. Joseph Smith liep naar het raam. Hij werd geraakt door twee kogels vanuit de open deur, en door een andere van buiten. Een vierde kogel trof hem terwijl hij uit het raam stortte. De aanvallers ren-

Zij hadden de profeet vermoord en dachten dat zijn dood het einde zou betekenen van het mormonisme. Maar de leden van de kerk . . . namen de taak op zich om de heilige zending, die nog maar pas begonnen was, voort te zetten.

lard Richards en anderen vergezelden hen naar de gevangenis.

Op 26 juni bezocht gouverneur Ford de profeet in de gevangenis en was ervan overtuigd dat de daad van de gemeente en de mobilisatie van het legioen plaats had gehad met inachtneming van de wettige voorschriften. Ford liet twee compagnieën van de anti-mormoonse 'Carthage Greys' (de plaatselijke militia) achter om de gevangenis te bewaken. Hoewel hij beloofd had de gevangenen mee te nemen als hij Nauvoo bezocht, negeerde de gouverneur deze belofte en vertrok op de morgen van 27 juni naar de stad der heiligen. In Carthage besmeerde een groep mannen hun gezichten met modder en buskruit, bestormde de gevangenis en overmeesterde snel de met hen onder één hoedje spelende wachten, die van te voren ermee hadden ingestemd hun geweren met losse flodders te laden. De bende rende naar boven, naar de slaapkamer van de cipier waar de vier mormoonse kerkleiders

den naar buiten om zich ervan te overtuigen dat de profeet dood was. Willard Richards, die nog achter de deur stond, lieten ze ongewond achter. Iemand schreeuwde dat er een menigte mormonen aankwam. Het bericht was niet waar, maar de bende sloeg op de vlucht. Ze hadden de profeet gedood en geloofden dat zijn dood het einde van de mormonen zou betekenen. Maar de leden van de kerk beschouwden Joseph Smith en zijn broer Hyrum, de patriarch van de kerk, als martelaren voor de zaak des Heren. De getrouwe leden bevestigden opnieuw hun geloof in de uiteindelijke triomf van het werk der laatste dagen dat door de profeet was hersteld. Joseph Smith was uit de onbekendheid opgestegen tot nationale vermaardheid en de heiligen geloofden dat zijn naam in de gehele wereld zou worden geëerd, zoals door Moroni was beloofd. Bijgevolg namen zij het op zich een heilige zending voort te zetten die nog maar pas was begonnen.

De dag waarop wij echt huisonderwijs begonnen te doen

Door Don B. Center

Daar ik, sedert ik in 1966 lid was geworden van de kerk, voortdurend huisonderwijzer ben geweest, meende ik enkele maanden geleden dat ik eindelijk de techniek van het huisonderwijs onder de knie had. Mijn verschillende collega's en ik schenen altijd in staat te zijn een goede verstandhouding aan te kweken met onze gezinnen door belangstelling te hebben voor hun activiteiten. We dachten aan hun verjaardagen, en andere festiviteiten en aan belangrijke, persoonlijke gebeurtenissen. Elke maand brachten wij een geestelijke boodschap of les in ieder gezin, die wij aan hun unieke, persoonlijke behoeften aanpasten. We moedigen onze gezinnen aan gezinsavond te houden, met het gezin te bidden, en hun verschillende vergaderingen van de kerk geregeld bij te wonen.

Op zekere avond kreeg ik echter een bezorgd gevoel bij het bezoeken van de gezinnen die ons waren toegewezen. De houding en geest van vriendschap was er nog en alles leek in orde; maar toch was er iets niet helemaal in orde. Mijn collega en het gezin leken volkomen op hun gemak en zich volledig onbewust van mijn onbehagen. En zelfs ik slaagde er niet in het onaangename gevoel dat ik had te identificeren. Maar er was absoluut iets verkeerd. Ik wist dat ik tekort schoot in mijn taak als huisonderwijzer. Maar hoe? Ik was lid geweest van twee ouderlingenquorumpresidiums en wist heel goed hoe huisonderwijs gedaan moest worden. Wij hadden een vertrouwelijke band gekweekt, waardoor het onze gezinnen gemakkelijk viel ons hun gevoelens, problemen en verlangens toe te vertrouwen. Wij accepteerden ieder lid als een waardig en productief lid van het gezin, de kerk en maatschappij. Wij trachtten zo te werk te gaan dat de Geest ons onze woorden en daden in kon geven. Wat ontbrak er dus? Toen wij die donderdagavond opstonden om af-

scheid te nemen van ons laatste gezin, trof mij een gedachte. Mijn collega had zojuist die woorden gezegd waarmee wij onze bezoeken altijd besloten, namelijk: „Wat kunnen wij voor u doen?” En zoals gewoonlijk was het antwoord: „Helemaal niets. Alles is in orde.” Precies op dat moment moest ik denken aan de woorden van de Heiland: „...wanneer gij bidt, gebruik geen ijdele herhalingen.” (3 Nephi 13:7.) IJdele herhalingen! Dat was precies wat wij deden. Toen ik mijn collega die avond naar huis reed, wees ik erop dat elk van onze gezinnen inderdaad hulp nodig had. Broeder en Zuster Robertson, bijvoorbeeld, waren een jong en actief stel in de kerk, maar ze deden geen familiegebed en hielden geen gezinsavonden „omdat we maar met z'n tweeën zijn.” Wij hadden over deze onderwerpen lessen gegeven en ze aangemoedigd maar zonder succes. Zij hadden toch zeker onze hulp nodig?

Zuster Bowers was een weduwe met een elfjarige zoon, Gary, om op te voeden. Daar was zeer zeker extra hulp nodig. En dan was er Broeder Dobb die sinds zijn beroerte aan een rolstoel gebonden was. Hadden hij en zijn vrouw, die geen lid van de kerk was, niet onze hulp nodig? Onderhand was ik er van overtuigd dat zelfs Zuster Shaw, een levendige en energieke, gescheiden vrouw, van in de dertig, die altijd zoveel plezier in het leven scheen te hebben, onze hulp zou kunnen gebruiken.

Maar we hadden het toch gevraagd! Wat deden we verkeerd? Toen mijn collega en ik die avond uiteengingen, wisten we dat we het beter moesten doen, dat we ons huisonderwijs op een hoger peil moesten brengen. Gedurende de twee weken die daarop volgden kwamen mijn collega en ik verscheidene keren bij elkaar om de eventuele behoeften van onze gezinnen te bespreken. Wij bepaalden de dingen

die volgens ons onze speciale aandacht nodig hadden. En toen probeerden wij bij onze volgende bezoeken onze nieuwe aanpak. Voor Broeder en Zuster Robertson was dat niet: „Wat kunnen wij voor u doen?” maar „Wilt u dinsdagsavond bij ons thuis een speciale gezinsavond meemaken?” Voor Zuster Bowers was het: „Mogen we Gary zaterdag mee-

nemen naar het voetballen?” Tegen Broeder Dobb zeiden we: „Broeder Sanders van ons ouderlingenquorum kan heel goed met gereedschap omgaan. Vindt u het goed als hij die gebroken stoel in de huiskamer maakt?” En voor Zuster Shaw was het eenvoudig: „Mijn vrouw zou het prettig vinden als u van de week met haar meegaat naar de zusters-

hulpvereniging. Zou het u schikken?" De meest verbazingwekkende verandering was niet alleen wat wij vroegen, maar ook de antwoorden die wij ontvingen: „O, dat zou fijn zijn, dank u wel!" Gedurende de daarop volgende maanden begonnen wij enkele fundamentele beginselen te herkennen die ontstonden door onze nieuwe benadering van het huisonderwijs - beginselen die onontbeerlijk bleken te zijn om de speciale behoeften van onze gezinnen te kunnen begrijpen,

1. *Wees opmerkzaam.* Kijk rond bij uw gezinnen thuis en bekijk of er gebieden zijn waar hulp nodig is. Heeft het gezin hulp nodig om een baan te vinden, de gang te schilderen, het huis schoon te maken, of de handeling van een tienerzoon te begrijpen? Wordt er voor hun lichamelijke en materiële behoeften gezorgd? Zie het in 't oog springende niet over het hoofd. Bejaarden, tieners, ouders met kleine kinderen en anderen hebben veel dingen - inclusief problemen - gemeen. Bepaal deze problemen! Is er spanning in het gezin? Zijn ze te toegeeflijk? Te precies? Kunnen de gezinsleden vrijuit met elkaar praten? Is er werkelijke communicatie in het gezin? Vertrouwen over en weer? Is het gezin emotioneel stabiel en tevreden? Zijn ze geestelijk opgebouwd en voldaan? Wees ontvankelijk voor hun noden. 2. *Wees fijngevoelig.* Mensen die hulp nodig hebben, aarzelen dikwijls om erom te vragen en weigeren soms de aangeboden hulp. Wees tactvol! Bied hulp aan maar dring deze niet op. Indien u uw aanbod in een geest van vriendschap doet, en ervoor zorgt dat de mensen zich niet minderwaardig voelen of ergens toe gedwongen, zult u waarschijnlijk meer succes hebben. Wees fijngevoelig in uw benadering. 3. *Wees fantasierijk.* Het is natuurlijk belangrijk dat u de hoogtijdagen in uw gezinnen onthoudt, maar hoe zou

het zijn zomaar een kaart te sturen om te laten blijken dat u om ze geeft? Hoe denkt u over een presentje, bij voorkeur zelf gemaakt en omwikkeld met liefde, alleen omdat dat gezin voor u bijzonder is? Nodig al uw gezinnen uit voor een gezamenlijke picknick waar ze met elkaar kennis kunnen maken, of voor een feestje. Wees creatief bij het reageren op hun behoeften. 4. *Wees duidelijk.* Vraag niet: „Wat kunnen we voor u doen?" of „Heeft u iets nodig?". Vraag: „Zullen we Gary woensdag om 1 uur ophalen voor het jeugdwerk?" of „Mogen wij u de film laten zien die uitlegt hoe belangrijk de gezinsavond is?" Mensen reageren beter op specifieke vragen. Deze beginselen vervangen de instructies voor de huisonderwijzers niet; ze vormen er een gedeelte van. Naarmate wij met onze nieuwe benadering verder gingen hebben we soms gefaald en soms succes gehad. Maar wij hebben nu de zekerheid dat wij ons huisonderwijs verrichten op een wijze die de Heer behaagt. Wij vinden de vruchten van ons werk niet alleen in onze persoonlijke bevrediging, maar ook in de geestelijke groei van onze gezinnen. Onlangs kwamen Broeder en Zuster Robertson na een avondmaalsvergadering naar ons toe en vertelden in een oprecht getuigenis hoe het geluk in hun gezin is toegenomen sinds zij zijn begonnen met het houden van familiegebed en gezinsavonden. Dergelijke beloningen laten er geen twijfel over bestaan dat wij op de goede koers zitten. Huisonderwijs is een voertuig dat, als het goed functioneert, een zegen is voor beide de onderwijzers en de gezinnen.

Don B. Center is zondagsschoolleraar en een part-time-onderwijzer in het programma voor seminaries en instituten.

**ZATERDAG,
16 SEPTEMBER 1978**

**HAARDVUURAVOND
VOOR
DE ZUSTERS**

**TOESPRAKEN GEGEVEN DOOR:
PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL,
ZUSTER RUTH H. FUNK,
ZUSTER ELAINE CANNON EN
ZUSTER BARBARA B. SMITH.**

Zaterdag, 16 september 1978

Haardvuuravond voor de zusters

De volgende vier toespraken werden op 16 september j.l. gegeven tijdens een bijzondere haardvuuravond voor vrouwen. Deze avond werd georganiseerd in de Tabernakel in Salt Lake City; verder kwamen er op meer dan 1400 plaatsen - verspreid over de hele wereld - HLD-vrouwen van 12 jaar en ouder bijeen om te luisteren naar president Spencer W. Kimball; zuster Ruth H. Funk, voormalig algemeen presidente van de Jonge-Vrouwen; zuster Elaine Cannon, algemeen presidente van de Jonge-Vrouwen; en zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de Zustershulpvereniging. Bovendien werden vertalingen van de toespraak van president Kimball op de band vastgelegd en verzonden naar die gebieden, waar geen direkte ontvangst van de uitzending mogelijk was geweest.

TOESPRAAK VAN PRESIDENT KIMBALL TOT DE VROUWEN

Geliefde zusters, vrouwen van de kerk, jong en oud, het is zo fijn om de gelegenheid te hebben om u toe te spreken, onverschillig waar ter wereld u zich bevindt. Ik zou zo graag zien dat wij met alle vrouwen van de kerk tegelijk in een grote vergadering konden samen zijn, maar ik ben dankbaar dat de Heer ons heeft gezegend met de techniek die het mogelijk maakt om de wereldomvattende vergadering van vanavond te realiseren. In zekere zin lijkt dit veel op de vergaderingen die vroeger in dit historische Tabernakel gehouden werden, en waarbij allen gezamenlijk konden zitten

en gezamenlijk konden luisteren. Het wordt mij nooit te veel om mijn waardering te tonen voor de wijze waarop de techniek ons helpt bij het opbouwen van het koninkrijk en het helpen van de heiligen. Ondanks de problemen die onze groei met zich meebrengt, stelt zij ons in de gelegenheid om op velerlei manieren met elkaar in contact te blijven en misschien zelfs wel op een betere wijze dan waarop onze voorouders, de pioniers, de lange afstanden en de slechte verbindingen moesten overbruggen. Dit is een unieke en uitermate belangrijke vergadering. Voor zover ik weet, is

een dergelijke vergadering noch in de kerk, noch in de wereld ooit gehouden. Jazeker, onze hedendaagse wereld heeft enkele heerlijke voordelen. Er is veel waarover wij ons kunnen verheugen.

Mag ik mijn waardering uitspreken voor de zusters in de algemene presidia van de Zustershulpvereniging, van de Jonge-Vrouwen en van het Jeugdwerk die samen met hun besturen zo veel doen om de zusters van de kerk van dienst te zijn en die grotendeels verantwoordelijk zijn voor het organiseren van de samenkomst die wij hier vanavond houden.

Dit geweldige koor dat uit jonge vrouwen bestaat heeft onze hoop en ons gebed voor allen die hier vanavond zijn komen luisteren op een prachtige manier in muziek weergegeven. Moge de Heer hen zegenen wegens de schoonheid van hun geest en hun muziek.

Als een van de weinige bevoorrechte mannen ben ik tijdens deze gewichtige vergadering bij u. Ik kom tijdens deze gewichtige vergadering van vanavond tot u met een boodschap vol vrede, hoop en liefde, een boodschap vol advies en raad, een boodschap vol geloof, bemoeiding en vertrouwen. Ik vertrouw erop dat wat ik zeg u zal helpen en u tot voordeel zal strekken.

Mag ik beginnen met opnieuw de nadruk te leggen op enkele eeuwige waarheden. Geliefde zusters: kies voor het onderhouden van de geboden van God. Voor mannen, voor vrouwen, voor jong en oud is dit het geheim van het geluk in dit leven en in het leven hierna. Ze te bewaren door middel van zelfbeheersing leidt tot de ware vrijheid die ons tot verhoging brengt en die ons steunt. De fundamentele geboden zijn net zo eenvoudig als ze waar zijn: de tien geboden zoals die door God aan Mozes zijn gegeven en daarbij wat de Heiland heeft gezegd - de Heer liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel, geheel uw

kracht en geheel uw verstand en uw naaste liefhebben als uzelf.

Houd uw persoonlijke en uw gezinsgebeden en uw godsdienstoefeningen in gezinsverband in ere. Houd de sabbatdag in woord en daad heilig. Houd het woord van wijsheid tot in de puntjes. Besteed aandacht aan alle verplichtingen jegens uw gezin. Houd uw leven rein en vrij van alle onheilige en onkuisе gedachten en handelingen. Koester die omgang en die activiteiten met anderen die uw hoge en rechtvaardige normen niet bedreigen.

Bestudeer de Schriften. Aldus kunt u kracht ontvangen door de eeuwige zaken te begrijpen. U, jonge vrouwen, hebt deze nauwe band met het verstand en de wil van onze eeuwige Vader nodig. Wij willen dat onze zusters de Schriften even goed kennen als onze mannen.

U hebt voor uw eigen welzijn en om uw eigen kinderen en allen die onder uw invloed komen te kunnen onderwijzen een kennis nodig van zijn eeuwige waarheden.

Wees kuis en doe alles wat binnen uw bereik ligt om anderen te helpen dat ook te zijn. Ga zo op in verheffende en verrijkend streven en tijdverdrijf dat er bij u geen ruimte is voor de negatieve en slechte zaken die kunnen opkomen om verveelde en gedachteloze ledigheid op te vullen.

Bedenk altijd dat de Heer enkele zaken geheiligd heeft en dat deze niet mogen worden vergeten of veronachtzaamd. Het zijn goddelijke beginselen die u buitengewoon gelukkig zullen maken, indien u eraan gehoorzaamt.

De woorden van alle geïnspireerde profeten leren u dat overtredingen van de wet van kuisheid in de ogen van uw hemelse Vader zonden zijn. Het is een zonde om bij enige onwettige seksuele activiteit zoals ontucht of overspel betrokken te zijn. Het is een zonde om zich in te

laten met homoseksualiteit of deel te nemen aan enige wellustige activiteit.

De seksuele aandrang die man en vrouw tot een maakt is goed en noodzakelijk. Deze aandrang maakt het mogelijk zijn ouders te verlaten en elkaar aan te kleven. Maar hier dient nog meer dan op enig ander gebied zelfbeheersing te worden toegepast. Deze aandrang die de oorsprong van het menselijk leven is, mag alleen binnen de heiligheid van het huwelijk worden toegestaan.

Bij uw belangrijkste levenskeuze behoort een tempelhuwelijk te zijn. Een eerbaar, gelukkig en geslaagd huwelijk is zeker het doel van elk mens. Zij die met opzet of achteloos deze ernstige conditie vermijdt, verhindert haar eigen eeuwige programma.

Het huwelijk is misschien wel de belangrijkste beslissing van alle beslissingen die wij moeten nemen en het heeft de meest vergaande gevolgen, daar het niet alleen met ons onmiddellijk geluk te maken heeft, maar ook met eeuwige vreugde. Het kiezen van een partner voor dit leven en voor de eeuwigheid dient zeker gepaard te gaan met de zorgvuldigste voorbereiding, met overdenking en met bidden en vasten om er *zeker van te zijn dat van alle beslissingen* die genomen moeten worden, *deze* zeker niet verkeerd is. In een goed huwelijk moet er eenheid van geest en van hart zijn. De emoties moeten niet alleen bepalen wat er besloten wordt, maar de geest en het hart die door vasten en bidden en ernstig overwegen zijn versterkt, zullen een paar de maximum gelegenheid tot huwelijksgeluk geven.

Sommige mensen denken dat geluk een aantrekkelijk leven vol gemakken, luxe en voortdurende sensaties betekent; maar een goed huwelijk is gegrond op geluk dat meer dan dat betekent, het betekent geven, dienen, delen, offeren en onzelfzuchtig handelen.

U, jonge vrouwen, kunt uw doelen zo kiezen dat u zich moet inspannen. Ga voort hard uw best te doen. Zoek bid-dend en nederig naar wijsheid en kennis. U bent in een periode van uw leven die bestemd is om te studeren en uzelf voor te bereiden. Leer alles wat u kunt. Groei komt tot stand door uw doelen hoog te stellen en naar de sterren te reiken.

De algemene autoriteiten zijn zich er wel degelijk van bewust dat veel van onze zusters weduwen zijn. Dat er anderen zijn die gescheiden zijn. En dat er weer anderen zijn die nooit het voorrecht hadden om een tempelhuwelijk te sluiten. Wij willen dat al deze zusters begrijpen dat wij niet over gezinsleven spreken om hen verdrietig te maken of hen het gevoel te geven dat zij niet gewaardeerd worden. De leiders van de kerk hebben dikwijls en heel duidelijk gezegd, dat zich onder de vrouwen in deze omstandigheden enkele van de edelste geesten van onze Vader in de hemel bevinden. Diegenen die het meeste ghaald hebben uit wat het leven heeft gegeven worden beloond voor alles wat zij in dienst van onze hemelse Vader en hun naasten hebben gedaan.

Diegenen onder u die niet door hun eigen keuze, maar ten gevolge van oorzaken buiten hun bereik, nu de traditionele plaats van de vrouw niet kunnen innemen, kunnen toch heel veel doen om anderen te helpen. Uw talenten en uw tijd dienen niet, louter en alleen omdat de wegen van delen en geven die de voorkeur verdienen, nu niet voor u open staan, verkeerd te worden gebruikt.

De Heer weet ook dat sommige moeders, ten gevolge van omstandigheden die zij niet in de hand hebben, met de extra verantwoordelijkheid om de kost te verdienen worden geconfronteerd. Deze vrouwen worden door God gezegend omdat hij hun pijnen en hun strijd kent.

De kerk zal altijd het ideaal „een gelukkig gezinsleven” hooghouden, want zij kan niet anders! Het gezinsleven is de beste methode om op deze wereld gelukkig te worden en het is een duidelijk voorbeeld dat de Heer ons heeft gegeven en dat gebaseerd is op de toestand in de volgende wereld.

Wij hebben geen andere keuze, lieve zusters, dan voort te gaan u het ideale gezin van de heiligen der laatste dagen voor te houden. Het feit dat enkelen het voorrecht nu niet hebben om in een dergelijk gezin te leven is nog geen reden om op te houden erover te spreken. Wij bespreken het gezinsleven echter met een open oog, omdat wij ons ervan bewust zijn dat veel zusters op 't ogenblik niet het voorrecht hebben om bij zo'n gezin te horen of er toe bij te dragen. Wij kunnen deze norm echter niet opzij schuiven, daar er zoveel andere zaken van afhankelijk zijn.

Jonge vrouwen dienen zich voor te bereiden op een huwelijk en op het baren en opvoeden van kinderen. Het is u goddelijk recht en de toegang tot het grootst en het allerhoogste geluk. U dient uw keuze ook dusdanig te bepalen dat u uw tijd nuttig kunt besteden als uw kinderen eenmaal groot zijn en uitvliegen. U dient middelen te zoeken om allen met wie u omgaat tot zegen te zijn. U dient de waarheid van alles te kennen. U dient bereid te zijn om het koninkrijk van god te helpen op bouwen.

U moogt antwoorden dat het zoeken van een man niet aan de jonge vrouw wordt overgelaten. De man heeft de keuze. Dat is tot op zekere hoogte waar, maar bedenk dat de Heer van elk van zijn dochters verwacht dat zij naar die gelegenheden zoekt en zo kiest dat zij zichzelf waardig houdt om eenmaal weer bij hem te wonen. Zij is dan op een huwelijk voorbereid.

Hier komt een buitengewoon groot be-

ginsel naar voren. Evenals allen die het evangelie niet in dit leven horen, maar die het met hun hele hart zouden hebben aangenomen als zij het gehoord zouden hebben, in de toekomstige wereld de volheid van de zegeningen van het evangelie zullen ontvangen; ontvangen alle vrouwen van de kerk die buiten hun schuld in dit leven niet het voorrecht en de zegeningen van een tempelhuwelijk hebben gesmaakt, maar die eraan gehoor gegeven zouden hebben, indien zij daartoe in de gelegenheid waren gesteld, al die zegeningen in de toekomstige wereld. Wij willen dat u, zusters, allen weet hoe zeer wij u . liefhebben en waarderen. Wij respecteren u wegens uw kloekmoedig en toegewijd dienstbetoon, en wij hebben vele gelegenheden om te zien hoe toegewijd u bent!

Als ik aan de vrouwen van de kerk denk, denk ik aan mijn eigen geliefde Camilla en aan de geweldige zegeningen die ons gezin ten gevolge van haar talenten en haar leiderschap heeft ontvangen. Wat maakt haar - en letterlijk miljoenen van u zoals zij - zo betrouwbaar en zo vol vertrouwen? Ik geloof dat er enkele feiten zijn die wij moeten bekijken.

In elk geval zijn de mormoonse vrouwen sterk, onafhankelijk en trouw. Zij hebben een geloofsbelijdenis en een levenswijze gekozen die heel veelzijdig kan zijn. Reeds in de eerste dagen van de kerk hield een actief lidmaatschap geloof, vastberadenheid, onthouding, onzelfzuchtigheid en goed dienstbetoon in. Alle kerkelijke programma's zijn ontworpen om ons te helpen betere heiligen der laatste dagen te worden, onverschillig of wij nu mannen of vrouwen zijn. Alle kerkelijke programma's zijn ontworpen om ons dichter bij onze hemelse Vader te brengen en zo te leven dat ons leven meer op het leven van zijn volmaakte Zoon, Jezus Christus, lijkt.

De grote vrouwen van het koninkrijk

werden vaak met hun man en kinderen opgejaagd en zij moesten vaak verhuizen, toch maakten zij er zich nooit zorgen over dat God hen vergat, omdat zij een God aanbaden Die de melkwegstelsels regeert maar Die temidden van deze uitgestrektheid elk van zijn kinderen volmaakt, persoonlijk en voortdurend liefheeft.

U behoort allemaal dankbaar te zijn dat u een vrouw bent! Zelfbeklag is altijd verdrietig om aan te zien en in het bijzonder, wanneer het niet te rechtvaardigen is. Het is altijd prachtig geweest om een rechtvaardige vrouw te zijn. Om een rechtvaardige vrouw te zijn tijdens de laatste bedeling van deze aarde, is een bijzondere edele roeping. De kracht en de invloed van een edele vrouw van deze tijd kan het tienvoudige zijn van wat het in een rustiger tijd is. Zij is hier geplaatst om het gezin te helpen verrijken, beschermen en bewaken; - want het gezin is de fundamentele en de meest edele instelling van de maatschappij. Andere instellingen van de maatschappij mogen wankelen en zelfs falen, maar de rechtvaardige vrouw kan het gezin helpen redden, het gezin is misschien het laatste en het enige heiligdom dat sommige stervelingen te midden van stormen en twisten kunnen vinden.

Een van de belangrijke boodschappen die uit de geschiedenissen van de grote vrouwen uit alle eeuwen naar voren komt is dat zij meer gaven om de toekomst van hun gezin dan om hun eigen gemak. Zulke goede vrouwen begrepen wat er in het leven belangrijk is. Wanneer er op hen een beroep gedaan wordt, kunnen zij middenin een moeras een lieflijke stad vormen of de woestijn als een roos laten bloeien.

Onzelfzuchtigheid is een sleutel tot geluk en doeltreffendheid; het is kostbaar en het moet bewaard worden als een deugd die zoveel andere deugden veilig stelt. Er

zijn zoveel zaken op de wereld die onze natuurlijke zelfzucht versterken, noch onze mannen noch onze vrouwen behoren daar een aandeel in te hebben. Wij zijn als volk sterk geworden omdat onze moeders en onze vrouwen zo onzelfzuchtig waren. Deze veredelende trek moet niet verloren gaan, ook al willen sommige mensen van de wereld ons van het tegendeel overtuigen.

Hoewel er een grote verscheidenheid is in de omstandigheden waarin de vrouwen van de kerk zich bevinden, hebben zij toch veel meer met elkaar gemeen dan met andere vrouwen. Laten wij ons bewust zijn van leerstellingen die eenheid preken, maar verdeeldheid zaaien. Wij hopen dat onze vrouwen en ook onze mannen zich bewust zijn van de filosofieën van de wereld die de wijsheid van de Heer, Die sprak dat wij onszelf moeten verliezen om onszelf te vinden, trachten te ontkrachten.

Er is een constante behoefte om tederheid te ontwikkelen en te handhaven. De wegen van de wereld maken ons hard. De tederheid van onze vrouwen houdt direct verband met de tederheid van onze kinderen. De vrouwen van de kerk doen zoveel om onze zoons en dochters te onderwijzen en de jonge generatie voor te bereiden. Laten wij ons hierin niet vergissen: het gezin is de broedplaats van de heiligen! Zowel zonde als zelfzucht vernietigen onze geestelijke gevoeligheid!

Ik ben dankbaar voor de wijze waarop onze zusters door hun band met de zustershulpvereniging en de andere kerkelijke organisaties aangemoedigd worden om christelijk dienstbetoon toe te passen. Ik hoop dat onze jonge vrouwen al jong in hun leven christelijk dienstbetoon tot een gewoonte maken. Wanneer wij andere mensen met hun problemen helpen, worden onze eigen problemen daardoor in een nieuw perspectief ge-

plaatst. Wij moedigen de zusters van de kerk - zowel jong als oud - aan „ijverig . . . werkzaam” te zijn bij het betonen van onopvallende diensten aan hun vrienden en naasten. Elk beginsel van het evangelie heeft zijn eigen getuigenis omtrent zijn waarheid. Daardoor komt het dat dienstbetoon niet alleen degenen helpt aan wie de dienst wordt bewezen, maar ook degene verrijkt die de hulp biedt.

Wanneer men de bergrede leest, ontdekt men daarin onder andere dat de Heiland zachtmoedigheid, barmhartigheid, het stichten van vrede en het vermogen om vervolging en misverstanden 't hoofd te bieden, prijst.

De vrouw toont een opmerkelijk vermogen om lief te hebben, om de omstandigheden het hoofd te bieden en bovendien een opmerkelijk vermogen om zich in de moeilijkheden van anderen in te leven, dat brengt de vrouwen tot het dienstbetoon, waardoor zij hun goedheid op bescheiden wijze toont. De vrouw is heel dikwijls de barmhartigheid in eigen persoon.

Het geldt voor ons allemaal dat ons gevoel ergens bij te horen, een identiteit te hebben en een eigenwaarde te hebben toeneemt, naar mate wij geestelijk vooruitgaan. Laat ons een klimaat scheppen waarin wij de zusters van de kerk aanmoedigen om een programma te hebben om zichzelf te ontwikkelen. Dit programma moet praktisch en realistisch zijn, het dient door hen zelf bepaald te worden en hen niet te worden opgelegd. Toch moet het hen ertoe brengen om een hoger prestatieniveau te bereiken. Wij vragen niet iets opzienbarends, maar dat de vrouwen van de kerk werkelijk voldoening beleven door zichzelf op een verstandige wijze te ontwikkelen ten gevolge van het nastreven van alles wat rechtvaardig en waardig is.

Wij dienen even bezorgd te zijn over de

vaardigheid waarmee een vrouw iets meedeelt als wij zijn over haar vaardigheid bij het naaien en het bereiden van voedsel. Een goede vrouw drukt zich gemakkelijk uit en is ook hartelijk. De ene eigenschap dient niet ten koste van de andere te worden ontwikkeld. Evenwicht in onze geestelijke ontwikkeling is heel begerenswaardig. Wij willen even graag zien dat een vrouw haar tijd wijs besteedt als dat zij een wijze rentmeester is van de provisiekast.

Wij weten dat de vrouwen die een grote waardering voor het verleden heeft bezorgd is over het tot stand brengen van een rechtvaardige toekomst. Wij verlangen dat de vrouw zich maatschappelijk ontwikkelt, omdat deze ontwikkeling heel nauw betrokken is bij het bewaren van het tweede grote gebod: zijn naaste liefhebben als zichzelf. Wij weten dat de vrouw die haar band met haar hemelse Vader verbetert ook haar band met haar naasten verbetert.

Door de eeuwen heen heeft de vrouw met eerbied het scheppingswerk van de God des hemels kunnen overdenken, zonder de praktische vaardigheid te verwaarlozen die niet alleen nodig is om op deze planeet in leven te blijven, maar ook om er in overvloed te leven. Tussen de orde en het doel van het heilal en tussen de orde en de harmonie van een gelukkig en goed gezin is meer overeenkomst dan velen zich realiseren.

Ik ben dankbaar dat er culturele ontwikkeling in de gezinnen der heiligen der laatste dagen komt; doordat de moeder via haar ervaringen in de kerk de vredige sfeer in haaar gezin kan bevorderen. Dit geldt in het bijzonder wanneer wij deze zaken in de geest van het dertiende geloofsartikel benaderen: „Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.”

Het ontwikkelen van christelijke eigenschappen is een veeleisende en meedo-

genloze taak - deze is niet geschikt voor de seizoenarbeidster, noch voor degene die niet keer op keer op haar tenen wil lopen.

Zusters, u hebt elk het recht en u draagt elk de verantwoordelijkheid om zelf uw leven te bestuderen. Laat u echter niet misleiden; u moet ook de verantwoording voor uw keuze dragen. Dit is een eeuwig beginsel. De wet van de oogst draagt immer de bewijzen aan.

Wij spreken dikwijls over de wil - de vrije wil. Vanavond heeft deze u beslist hier bijeengebracht.

Wil doet denken aan iets heel belangrijks - vertrouwen. Vertrouwen van alle betrokkenen. Welnu, zoals God ons alles dat Hij hier op aarde geschapen heeft heeft toevertrouwd, dienen wij op zijn kennis te vertrouwen en elkander lief te hebben.

God is Dezelfde, gisteren, vandaag en voor eeuwig, die geldt ook voor zijn doelen. Er staat geschreven:

„En Ik, God, schiep den mens naar Mijn beeld; naar het beeld van Mijn Eniggeborene schiep Ik hem; man en vrouw schiep Ik ze.” (Mozes 2:27.)

In Genesis staat verder iets heel moois over deze schepping: „En God zegende hen . . .

En God zeide: Zie, Ik geef u al . . . op de aarde . . . , waarin leven is, . . . en het was alzo.

En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” (Genesis 1:28-31.)

Dit is een deelgenootschap. God en zijn schepping. Het jeugdwerkklied stelt: „Ik ben een kind van God.” Geboren met een edel geboorterecht. God is uw Vader. Hij heeft u lief. Hij en uw hemelse moeder hechten een mateloos grote waarde aan u. Zij hebben uw eeuwige intelligentie een geestelijk lichaam gegeven, zoals uw aardse moeder en vader u een sterfelijk lichaam hebben gegeven. U

bent uniek. Er is er maar een zoals u, die gemaakt is uit een eeuwige intelligentie waardoor u het recht op het eeuwige leven hebt.

Laat in u nooit een vraag leven over uw persoonlijke waarde. De hele bedoeling van het evangelieplan is om een ieder van u in de gelegenheid te stellen om uw mogelijkheden volledig uit te buiten, dit is eeuwige vooruitgang en de mogelijkheid tot godschap.

Moge u zich realiseren dat u de controle over uw leven hebt en over wat u zult zijn, over wat u gaat doen. Denk eraan dat uw keuze in zekere mate het leven van anderen die een deel van uw leven uitmaken, kan controleren. Bedenk ook dat het geen kwestie van geluk is als u slaagt. Het welslagen is het gevolg van geloof, en werken en gebed en van een aanhoudend rechtvaardig streven. Het is een zaak van vrije wil - van wat u verkiest met de gaven van God te doen - alles wat op aarde is en waarin leven is. Deze eerbied voor de vrije wil en het leven maakt dat wij ons grote zorgen maken over de wereld waarin wij nu leven. Dit is een wereld die door het kwade is overvallen, die teleurstellingen kent en lelijkheid. Dit zorgt ervoor dat wij ons realiseren dat wij het goede heel duidelijk moeten steunen, willen wij stand kunnen houden.

De Heer heeft ons nooit beloofd dat wij vrij van problemen en uitdagingen zouden zijn. Hij heeft ons echter beloofd dat wij elk netelig probleem in dit leven met de kracht van het geloof tegemoet kunnen treden.

„Iverig werkzaam” zijn in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan een ieder van u, onder welke omstandigheid ook, enkele redenen tot hoop geven - zelfs om blij te zijn en er zeker van te zijn dat u geliefd bent. Het gezin is de plaats bij uitstek voor alles dat goed, verheffend en waar is. Het

behoort een klimaat te verzorgen voor gestadige groei en gestadig leren voor allen die daar wonen - de vader, de moeder en de kinderen. Of het een dergelijk klimaat verzorgt of niet hangt af van het feit of elke betrokken persoon in dit leven het juiste kiest.

Tegen het gezin en het gezinsleven heeft Satan zijn belangrijkste streven om te vernietigen gericht. Hij tast de morele heiligheid van het gezin aan. Dit wordt dan „een nieuwe moraal” genoemd die vrijheid van de seksuele betrekkingen heet te verschaffen. Deze zoekt bij de man en de vrouw het geloof in en de trouw aan het goddelijk gebod: „Gij zult niet echtbreken” te vernietigen. (Exodus 20:14.)

Ik zou graag dat u, liefelijk zusters, begrijpt dat er geen nieuwe moraal is. Dat de mening van de kerk over moraal wordt begrepen: wij verklaren vastberaden en onveranderlijk dat de moraal geen versleten kleding is dat verbleekt, onderwets of tot-op-de-draad versleten is. Wanneer uw in uw leven kiest, mijn lieve zusters, dient u goed te begrijpen dat God onveranderlijk is en dat zijn verbonden en leerstellingen niet aan verandering onderhevig zijn. Wanneer de zon koud wordt en de sterren niet meer schijnen is de wet van kuisheid nog altijd een fundamentele wet in de wereld van God en in de kerk van de Heer. Oude normen worden niet door de kerk gehandhaafd omdat zij oud zijn, maar eerder omdat door de eeuwen heen bewezen is dat zij goed zijn en omdat God aldus heeft gesproken.

De wet van kuisheid vereist totale onthouding voor het huwelijk en volledige trouw daarna. Dit is voor mannen en vrouwen hetzelfde. Het is de hoeksteen van het vertrouwen dat broodnodig is voor het kostbare geluk binnen de huwelijksband en de eenheid in het gezin.

Satan doet nog een krachtige aanval en dat is een poging om het geluk binnen en de heiligheid van het gezinsleven, dat door God is ingesteld, te vernietigen. Dit is de echtscheiding met al haar vernietigende kracht, inclusief hartzeer, lijden, smart en dikwijls noodlottige gevolgen. Wij hebben dikwijls de droefheid, en de teleurstellingen en de smart van een echtscheiding besproken. Wij kunnen er niet genoeg nadruk op leggen.

Het doet er niet toe wat u leest of hoort, het doet er niet toe welke verschillende omstandigheden u in het leven van de vrouwen om u heen ziet, het is belangrijk dat u, vrouwelijke heiligen der laatste dagen, begrijpt dat de Heer het moederschap en moeders heilig en allerhoogst acht. Hij heeft zijn dochters de grote verantwoordelijkheid toevertrouwd om kinderen te baren en te koesteren.

Dit is het grootse en onvervangbare werk van de vrouwen. Het leven kan niet voortgaan als de vrouwen ophouden kinderen te baren. Het sterfelijke leven is een voorrecht en een noodzakelijke stap bij de eeuwige vooruitgang. Moeder Eva begreep dat. U moet dat ook begrijpen. Het is nooit gemakkelijk geweest om kinderen te baren en op te voeden, maar gemakkelijke zaken bevorderen de groei en de ontwikkeling niet. Luide, schetterende stemmen schreeuwen tegenwoordig: „Minder kinderen” en zij offeren de anticonceptiepillen, operaties en zelfs de vreselijke abortus, die kolossale aantallen heeft bereikt. Het is iets vreselijks wanneer moeders zonder rechtvaardige oorzaak het leven nemen, of deelnemen aan het nemen van het leven van hun ongeboren kinderen.

Er wordt veel gezegd over het geestdodende werk en de opsluiting tengevolge van de rol van de vrouw in haar gezin. In het perspectief van het evangelie is dat niet zo. Er is goddelijkheid in elk nieuw

leven. Er is de uitdaging om een omgeving te scheppen waarin het kind kan groeien en zich kan ontwikkelen. Er is het deelgenootschap tussen de man en de vrouw die aan een gezin bouwen dat door de eeuwen heen stand kan houden. Het huwelijk is een deelgenootschap. Elk ontvangt een deel van het levenswerk dat hij moet volbrengen. Het feit dat sommige vrouwen en mannen hun werk en hun gelegenheden veronachtzamen, doet niets aan het programma af. Wanneer wij over het huwelijk als deelgenootschap spreken, laat ons het huwelijk dan als een *volledig* deelgenootschap beschouwen. Wij willen niet dat onze vrouwelijke heiligen der laatste dagen *stille* of *bepaalde* deelgenoten van die eeuwige opdracht zijn! Wees alstublieft een *volledige* partner die iets *bijdraagt*. De moeder heeft een heilige rol. Zij is een deelgenoot van God en tevens van haar eigen echtgenoot, ten eerste door de geestelijke kinderen van God geboren te laten worden en deze kinderen dan zo op te voeden dat zij de Heer dienen en zijn geboden onderhouden. Kan er een heiliger hoede bestaan dan de beheerster te zijn van eerbare, goed-ontwikkelde kinderen van goede afkomst? Wij bevestigen het krachtige en onveranderlijke standpunt van de kerk tegen de invoering van nieuwigheden of enige onkuisheid of de overtreding van wetten die

mogelijk een terugslag kunnen hebben op het leven van de kinderen.

Ik heb deze zaken vanavond duidelijk voor u uiteengezet, omdat wij uitermate bezorgd zijn over de neigingen die er tegenwoordig bestaan en die veel ernstige problemen kunnen veroorzaken en vereisen dat de ware dochters van God belangrijke beslissingen nemen.

Laat er nooit gezegd worden dat u dit niet had begrepen. Denk, alstublieft, over deze zaken. Bid erover, want ik heb dat beslist ook gedaan. Bereid u voor op en leef zo volledig mogelijk als uw voorrecht kan zijn.

Wij bedanken de zusters van de kerk, zowel jong als oud, omdat zij in woord en daad de kerk zo geweldig verdedigen. Wij hebben u lief en wij respecteren u! Ik citeer voor u wat Moroni voor de profeet Joseph Smith van de profeet Joël citeerde:

„Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien.

Ook op de dienstknechten en op de *dienstmaagden* zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten.” (Joël 2:28-29; cursivering toegevoegd.)

Moge de Heer heden en voor immer u en uw geliefden zegenen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wanneer u naar boven wilt, dient u in te stappen

Door zuster Elaine Cannon
Algemeen presidente Jonge-Vrouwen

President Kimball, broeders van de algemene autoriteiten die met ons vergaderd zijn, ik dank u voor dit voorrecht en voor uw aanwezigheid. En u, zusters, via de geluidsgolven sturen wij onze groeten en onze liefde. U, stralende moeders en dochters (inclusief mijn eigen dochters en mijn moeder die van heinde en verre gekomen zijn om hier op dit historische moment in de tegenwoordigheid van de profeet te zijn), die hier in het tabernakel bijeengekomen bent, u bent een feest voor 't oog.

Ik sluit mij bij u allen aan waar het gaat om de vreugde om in de volheid der tijden een vrouw te zijn en het voorrecht te hebben om lid te zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Voor diegenen, die nog geen lid van de kerk zijn, wij heten u welkom, wanneer u eraan toe bent om lid te worden. Enkelen van ons hebben zo juist een heel bijzondere receptie bijgewoond, waar de Jonge-Vrouwen gastvrouw waren, in ons gebouw aan de overkant. Wij eerden onze geliefde zuster Camilla Kimball, alsmede zuster Tanner en de andere echtgenotes van de algemene autoriteiten en hun dochters. Wij brachten bijzondere hulde aan zuster Funk en haar raadgeefsters die net ontheven zijn als het algemeen presidium Jonge-Vrouwen. Wij hebben een heel groot respect en een hartelijke waardering voor al deze zusters. Wij bevelen hen bij u aan

als een toonbeeld voor uw leven. Zij leven dicht bij de Heer. Zij volgen de profeet onvoorwaardelijk. Zij dragen op zinnvolle wijze aan de maatschappij bij en zij hebben op hun beurt moeilijke omstandigheden moeten doorstaan die schoonheid in het leven brengen. Wij denken hierbij ook aan de zusters die hier voor u zitten — zuster Louise Lake, zuster Belle Spafford — ook zij horen tot deze groep uitmuntende vrouwen. Wij zouden er allemaal goed aan doen hen na te streven.

Vanavond nu, hebben de vrouwen van de kerk boven de twaalf voor het eerst een vergadering die wereldomvattend is. Wij worden door de techniek verbonden, maar wij voelen elkaars geest door de tedere invloed van de Heer Jezus Christus. Wij zien dit moment als het begin — eindelijk — van de unieke eendracht van alle zusters van de kerk en wij richten ons erop om de juiste prioriteiten te stellen in plaats van toe te geven aan persoonlijke voorkeur of zelfs programma's. Wij zien het als een zinnvolle wijze om ons allen onder de mantel van de spreekbuis van God, president Spencer W. Kimball, te scharen. Welnu, zusters, wanneer hij zich vanavond tot ons richt, is het alsof de Heer Jezus Christus ons in eigen Persoon toespreekt. Christus maakte dit heel duidelijk toen hij langgeleden tegen een andere groep van zijn kinderen sprak: „Geze-

gend zijt gij, indien gij acht zult geven op de woorden van deze . . . die Ik uit ulieden heb gekozen om het woord onder u te bedienen.” (3 Nephi 12:1.)

„En wat zij ook zullen spreken zal . . . het woord des Heren, de stem des Heren en de kracht Gods tot zaligheid (zijn). Ziet, dit is des Heren belofte.” (LV 68:4,5). Dus, president Kimball, wij - de zusters van de kerk - steunen u met ons hele hart en wij zullen ernaar streven op uw woorden acht te slaan.

Ik ga u vertellen over een ervaring die ik met president Kimball heb gehad, om u te helpen begrijpen welk een voortreffelijk mens hij is, behalve dat hij een machtig profeet is, is en misschien zijn mijn overige opmerkingen op deze ervaring gebaseerd. Ongeveer twee jaar geleden stond ik eens helemaal alleen in de kelder van het kerkkantoor op de lift te wachten. Het was heel vroeg op maandagmorgen en het merendeel van het kantoorpersoneel was er nog lang niet. Toen de lift er bijna was, kwamen er ineens twee veiligheidsagenten van de kerk te voorschijn en zij hielden de deuren die opengingen vast. Voor mij gebeurt zo iets niet, dus keek ik om en zag net president Kimball en zijn privé-secretaris, broeder Haycock, binnenkomen. Zij kwamen snel naar het beveiligde gebied toe en ik deed gauw een stap opzij. Toen president Kimball zich in de lift omdraaide zag hij mij buiten de lift staan wachten op de volgende lift. En hij zei heel voorkomend tegen mij: „Goedemorgen.” En ik zei: „Goedemorgen, president Kimball.” En hij zei „Stapt u niet in?” En ik zei: „Eh . . .” en aarzelde even. „Ik dacht niet dat het onder deze omstandigheden mocht.” En toen zei hij: „Gaat u niet naar boven?” en ik zei: „Jazeker.” En hij zei: „Welnu, hoe denkt u daar dan te komen?” En daarna zei hij: „Komt u maar mee.” Dus stapte ik in!

Op uitnodiging van de profeet wilde ik graag mee in de lift.

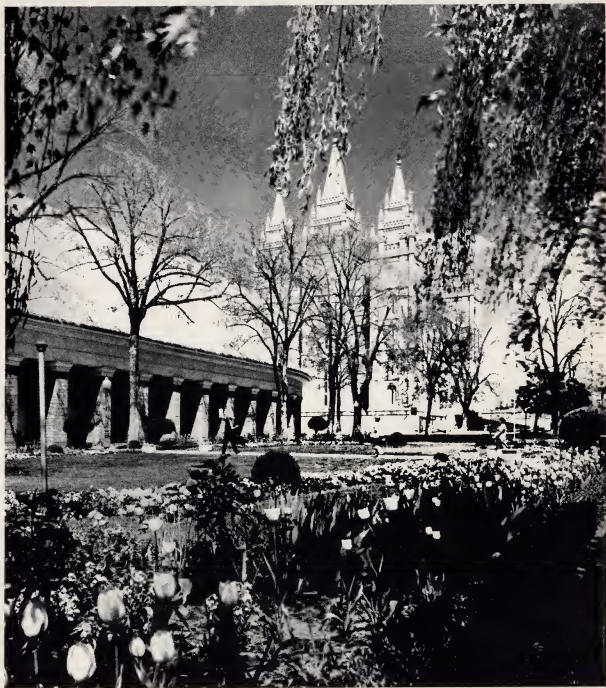
Vanavond heeft president Kimball een uitnodiging, met ongetwijfeld enkele bijzonderheden, dat wij allen als vrouwen hem moeten volgen, zoals hij de Heiland volgt. Als wij „naar boven” willen, moeten wij „instappen.” Zo eenvoudig liggen de zaken. Hij is, in deze wereld vol zogenaamde leiders, onze leider, die ons naar de tegenwoordigheid van God kan terugleiden.

Zusters, deze kerk is het overblijfsel dat de wereld moet redden. En wat is bij al deze zaken ons aandeel als vrouwen? Het meisje is de toekomstige moeder van de man. De vrouw is de gezellin van de priesterschapsdrager. Zij is het die de volgende generatie vormt. Wij, vrouwen, hebben de gave om lief te hebben, om ten goede te beïnvloeden, om te huren en om te bemoederen — maar wel overeenkomstig het tijdschema dat de Heer voor ons heeft uitgestippeld. (Wees dus geduldig, zusters. Als het nog niet gebeurd is, komt het misschien wat later dan u dacht. En als die tijd aanbreekt, als u ernaar toe hebt geleefd, heb er dan geen spijt van dat de fijne man om wie u zo vurig hebt gebeden doorlopend naar een of andere vergadering moet of een andere celestiale opdracht heeft, dat hangt van de tijd af.) Ziet u, de details van uw leven en de tijd waarop deze geschieden zijn eigenlijk niet zo belangrijk. Zij wijzen slechts op de verschillen onder ons — gehuwd of ongehuwd, alleenstaand, onvruchtbaar of in gezegende omstandigheden. Het zijn slechts details. Wat werkelijk belangrijk is, is onze persoonlijke verhouding tot de Heer en onze onwankelbare getuigenis dat Hij genoeg om elk van ons geeft om aanwezig te zijn als wij Hem werkelijk nodig hebben.

Hoewel wij, allen die mij kunnen horen, vrouwen zijn met verschillende culturele

achtergronden, sommigen met verschillende persoonlijke situaties (wij verschillen dan wel van mening over de aanpak van stoffelijke zaken of hoe we een brood moeten bakken), voel ik heel duidelijk dat wij de koers moeten volgen van een verbondsvolk. Wij moeten die tradities, die voor goede mensen overal heilig zijn, beveiligen. In elk land waar u

dit programma via een directe lijnverbinding kunt horen, behoort uw koers u duidelijk te worden, uw prioriteiten als dochter van God dienen u bekend te zijn. Uw persoonlijke mening kan variëren. Eeuwige beginselen variëren nooit. Wanneer de profeet spreekt is er geen sprake van discussie meer, zusters. Dus dring ik er bij u op aan om in die zaken

waar wij het wel eens kunnen zijn voor een krachtige eenheid te zorgen — het gezin, kuisheid, verantwoording jegens de Heer, verantwoording in de gemeenschap, het verspreiden van het evangelie. Om ons daarbij te helpen, lijkt het erop dat er ten minste twee kritieke terreinen zijn waar wij ons op moeten concentreren - en met wij bedoel ik wij allemaal, onverschillig onze leeftijd, of wij recht van lijf en leden zijn of verlamd, of er vrede in ons hart heerst of dat er problemen zijn, of wij er goed voorstaan of minder bedeed lijken. Het eerste punt is dat wij onszelf moeten versterken. Het tweede punt is dat wij de Heer moeten dienen door anderen te dienen. Dat gaat zo: Wij krijgen een persoonlijk getuigenis. Wij delen dat met anderen. Wij leren de beginselen van het evangelie. Wij passen ze toe in onze omgang met anderen. Wij houden een eigen verslag bij en wij doen onze genealogie. En, zusters, wij verklaren nadrukkelijk en gelukkig, „Ik wil gehoorzamen! Ik wil anderen helpen sterken, opdat zij dat ook willen doen!” In de dagen van Christus drongen de mensen bij een bepaalde gelegenheid dicht tegen Hem aan. Een vrouw die het moeilijk had, strekte haar hand uit om hem vol geloof aan te raken. Zijn discipelen drevén er een beetje de spot mee dat Christus zich afvroeg wie Hem had aangeraakt, terwijl er zich zoveel mensen om Hem heen verdrongen, en toch wist Hij dat haar aanraking anders was geweest. Zij had contact gezocht. Hij reageerde hierop door haar te genezen. Zusters, ook onze aanraking moet an-

ders zijn. In plaats van ons alleen maar, in afwachting van zijn zegen, om Christus heen te bewegen, moeten wij tot Hem doordringen en — vol geloof — contact maken. De profeet is vandaag bij ons om ons te laten zien hoe dat moet. Zoals hij mij op die bewuste ochtend leerde, dat als wij naar boven willen, wij moeten instappen.

Mochten er onder de toehoorders zijn, die in hun hart twifelen, of indien uw getuigenis op 't ogenblik erg wankel is, steun dan op de onze terwijl de uwe groeit. Ik weet dat God leeft en ik weet dat Jezus de Christus en een noodzakelijke Verlosser is, dat Hij ons liefheeft en dat zijn beginselen voldoende zijn. Bij deze bijzondere gelegenheid van mijn eerste redevoering in mijn nieuwe ambt, ben ik dankbaar persoonlijk te kunnen getuigen dat toen president Kimball en de andere broeders, president Tanner en president Romney, de handen op mijn hoofd legden om mij als algemeen presidente Jonge-Vrouwen van de kerk aan te stellen, ik door de macht van de heilige Geest die zoete en onmiskenbare getuigenis voelde dat hij waarlijk de profeet des Heren is. Deze kerk is waar, zusters. De opzet — priesterschap, vrouwelijke taak — is een zegen voor ons.

Laten wij, naarmate elke opgave ons in het leven wordt gegeven en naarmate ons uitgestippelde pad wat afwijkt van hoe wij het gedacht hadden, wijs genoeg zijn om te zorgen dat wij voor de Heer kiezen en instappen om met de profeet naar boven te gaan. Ik bid dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

De grootste opgave voor de vrouw

Door zuster Barbara B. Smith

Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

President Kimball, president Tanner, president Romney en andere geliefde broeders en zusters: Het is drie jaar geleden sinds dit historische Tabernakel vol vrouwelijke leden van de kerk zat, vrouwen die kwamen om de raad van een profeet te horen. Wij hebben de fijne geest van zusterschap en de zegen vol vrede en troost, die gevoeld worden wanneer wij in opdracht als zusters samenkomen om in zijn naam te vergaderen gemist.

De afgelopen drie jaar waren — zowel in de wereldgeschiedenis als in de kerkgeschiedenis — veelbewogen. En in enkele heel bijzondere opzichten waren de afgelopen drie jaar een opgave. Er is nog nooit zoveel gezegd en geschreven over de taak en de plaats van de vrouw in de maatschappij.

Ik heb de zegen genoten om de afgelopen drie jaar met velen van u te vergaderen en ik weet dat u biddend zoekt om te begrijpen wat de Heer in deze snel veranderende wereld van u verlangt. De pasgedoopte bekeerlinge die na een vergadering naar mij toekwam stelde het als volgt: „Wat is een mormoonse vrouw?” Uit Japan kwam de volgende vraag: „Nu wij het patroon van onze ouders hebben weggedaan en meer kinderen in ons gezin hebben, hoe moeten we ze opvoeden?” Van vrouwen die tevens gezinshoofd zijn komen vragen zoals deze: „Hoe kan ik onafhankelijk zijn en in ons

onderhoud voorzien en tegelijkertijd bij mijn kinderen thuisblijven, als ik geen andere bron van inkomsten heb?” Van een alleenstaande zuster: „Hoe kan ik in een kerk passen die zich op het gezin richt, wanneer er voor mij in dit leven geen echtgenoot is? Is er wel werk voor mij in het koninkrijk Gods?” Het antwoord luidt: ja. Het werk van de vrouwen is onontbeerlijk voor het koninkrijk of zij nu echtgenote, moeder, zuster of alle drie zijn.

Als zusters van de Zustershulpvereniging hebben wij een edele erfenis, een huidige opgave en een visioen van toekomstige grootheid. Met de organisatie van de Zustershulpvereniging kwam het programma des Heren voor zijn dochters. De hoeksteen van dat werk was om zich te wijden aan het verlichten van het lijden van zijn kinderen.

De profeet instrueerde de zusters eveneens dat hun vereniging niet alleen diende om „de armen verlichting te brengen, maar ook om zielen te redden.” Die opgave geldt vandaag zeer zeker nog voor ons.

Sinds wij de laatste keer als vrouwen van de kerk vergaderd waren om ons op onze bijzondere problemen toe te leggen, zijn wij gedwongen tot een confrontatie met vele van de strijdfragen van onze tijd.

Voor het verspreiden van het evangelie is het belangrijk dat wij de huidige proble-

men met een bedachtzame ontleding en met de geest van liefde benaderen. Zoals de profeet Joseph Smith in Nauvoo aan de eerste leden van de Zustershulpvereniging onderwees, hebben wij inderdaad een verantwoordelijkheid voor het zedelijk klimaat in de gemeenschap waarin wij leven. Wij kunnen geen afstand doen van onze verantwoordelijkheid als burgers.

Toen de kerk zich pas in deze vallei had gevestigd, werkten de leidsters van de Zustershulpvereniging, andere standvastige zusters en de presiderende broeders van de kerk samen om het vrouwenkiesrecht onder de heiligen te bewerkstelligen. Het was niet opportuun. Het was niet eens verstandig ten aanzien van de wanhopige strijd om de rechten van een zelfstandige staat te krijgen, en toch werd het vrouwenkiesrecht eenparig aangenomen en door de eerste wetgevers van het gebied Utah in de grondwet vastgelegd, omdat het een rechtvaardig beginsel was.

Heden moeten de vrouwen onder de heiligen der laatste dagen die meer gelegenheid hebben gehad om te studeren met dat stemrecht naar voren komen om deel te nemen aan het oplossen van de problemen van de maatschappij. Wij moeten een verantwoordelijk burgerschap uitoefenen.

Hoe doen we dat?

Henry Ward Beecher (geestelijke in de Verenigde Staten, 1813-1887) heeft eens verklaard: „Wat slechts bijna waar is, is een volkomen leugen en een van de gevaarlijkste onwaarheden, omdat zij - daar ze zo dicht bij de waarheid ligt - eerder aanleiding geeft om iemand op een dwaalspoor te brengen.”

In de hedendaagse wereld voel ik het als onze grootste opgave om oplossingen van onze problemen te bewerkstelligen, die overeenstemmen met de geest van de leerstellingen van het evangelie.

Er zijn drie belangrijke stappen: Ten eerste: het gebed. Laten wij voortdurend bidden dat wij niet worden misleid en laten wij dicht bij de Heer blijven en zijn wetten gehoorzamen. Dan zullen wij het licht en de waarheid vinden die wij voor de bijzondere problemen waarmee wij persoonlijk te kampen hebben, nodig hebben.

In de tegenwoordige
wereldsituatie „dient elke
priesterschapsdrager gebruik te
maken van iedere gelegenheid
om van de Heiland te
getuigen”

Ten tweede: de Schriften. Bestudeer de Schriften, want wat Hij tot de een heeft gezegd, heeft Hij tot allen gezegd. Bestudeer het leven van de Heiland; Hij is het voorbeeld voor elk van ons.

Ten derde: luister naar de profeet die ons heden leidt. Een van de geweldige boodschappen van de herstelling is dat de hemelen geopend zijn en dat God ons door zijn gezalfde profeet leidt.

Wat de politieke zaken betreft heeft president Kimball ons aangemoedigd om de strijdvragen te bestuderen en onze vrije wil te gebruiken. Hij heeft ons de raad gegeven om die leiders en die programma's te kiezen die met de beginselen van de waarheid overeenkomen. Hij heeft er bij ons op aangedrongen om onafhankelijk te handelen.

Ten aanzien van zaken die de moraal betreffen, heeft hij een meer gerichte raad gegeven. Over strijdvragen zoals

abortus, het amendement over gelijke rechten voor mannen en vrouwen, homoseksualiteit en pornografie - actuele kwesties die soms als strijdvragen van de vrouw worden bekeken - heeft hij een duidelijke raad gegeven. Mormoonse vrouwen weten dat zij het recht hebben om de raad te aanvaarden of te verwerpen; maar in overeenstemming met de fundamentele leerstellingen, moeten zij zich er ook van bewust zijn dat het verwerpen van die raad een grote verantwoordelijkheid met zich meebrengt. Het is de roeping van een profeet om een morele strijdvraag helemaal te doorzien, de toekomstige koers ervan te voorzien en de mensen voor de gevolgen te waarschuwen. Soms kunnen degenen die het niet eens zijn met wat hij zegt, weigeren om naar zijn waarschuwing te luisteren. De waarheid van zijn woorden wordt, jammer genoeg, pas later voor allen duidelijk.

Soms nemen de mensen de waarschuwing van een profeet wel ter harte. Toen Jona naar Nineve ging om de vernietiging van die grote, goddeloze stad te profeteren, „geloofden (de mannen van Nineve) God en riepen een vasten uit en bekleedden zich, van groot tot klein, met rouwgewaden” (Jona 3:5). Zij bekeerden zich helemaal en God spaarde de stad.

In het stuk *Because of Elizabeth* (Door Elizabeth) dat de afgelopen zomer in Nauvoo ter gelegenheid van de inwijding van het Monument ter ere van de vrouw werd opgevoerd, besluit Elizabeth dat zij niet in staat zal zijn om alle problemen die zij ziet op te lossen, noch elke opgave te volbrengen. Zij erkent echter dat anderen zullen proberen te volbrengen wat zij niet gedaan krijgt. Wanneer het stuk uit is, is men getroffen over de grote invloed die deze ene vrouw heeft gehad op het leven van de duizenden die haar rechtstreekse afstammelin-

gen zijn. En behalve die duizenden, zijn er nog eens duizenden die het evangelie hebben gehoord omdat haar zoons, haar kleinzoons en achterkleinzoons en achterkleindochters op zending zijn gegaan. Dit is de geweldige, traditionele, voortdurende, onvervangbare bijdrage die de vrouwen de afgelopen tientallen jaren hebben geleverd. Wij geloven dat het belangrijk is om door te gaan en dit werk van de vrouwen te waarderen. De vrouw behoort de grootsheid van haar roeping duidelijk te zien. Buiten dat hoofdthema zijn er nog veel andere problemen op te lossen en de vrouwen dragen de verantwoordelijkheid om aan de oplossingen bij te dragen. Wij moeten onze talenten op alle mogelijke manieren gebruiken, omdat voor het vorderen bij het oplossen van de huidige problemen van de wereld het beste nodig is dat elk van ons kan geven. En wat misschien belangrijker voor ons is, het moet geheel ons hart, geheel onze macht, geheel ons verstand en geheel onze sterkte vergen om het werk te volbrengen wat de Heer ons heeft gegeven dat wil zeggen zo te leven dat wij, en degenen die wij kunnen beïnvloeden, verhoging in het koninkrijk van God zullen verwerven.

Wij zijn een volk dat tot dit werk is verwekt, de vrouwen van de kerk, hand in hand met de mannen - onze echtgenoten, onze zonen, onze broeders in het priesterschap.

Moge de Heer ons als vrouwen met dat eeuwige perspectief zegenen. Mogen onze besluiten dusdanig zijn dat zij ons in de gelegenheid stellen om in liefde en eenheid en getrouwheid te arbeiden, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Komt, hoort naar eens Profeten stem”

Door zuster Ruth H. Funk

Indien wij zelfs op de meest bescheiden wijze instrumenten kunnen zijn die de Heer van dienst zijn, is onze vreugde groot. Wat een heerlijke aanblik bieden deze jonge mensen en hoe vriendelijk, warm en liefelijk reageert ons hart op de krachtige en zuivere stemmen van deze nieuwe generatie. Deze dochters van God, die u hebt horen zingen, vertegenwoordigen bijna driehonderdduizend jonge vrouwen - onze dappere, jongere zusters van wie zoveel afhangt en die als schildwachten staan aan de grens van het koninkrijk Gods. Hoe goed passen de getuigenissen die zij door middel van muziek afleggen bij deze historische gebeurtenis. De mijlen scheppen afstand, maar de geest verenigt. Wij zijn hier gekomen om de raad van een profeet van God te horen. Een vooraanstaand redacteur van een internationale publikatie merkte eens op: „Als er een antwoord op het verval van de moraal van onze moderne wereld is, zal het afkomstig zijn van de mormoonse kerk, die beweert doorgaande openbaring te ontvangen.” Van dit feit wil ik met heel mijn hart getuigen.

Vanavond spreekt onze profeet in het bijzonder tot ons - de vrouwelijke leden van de kerk des Heren. Maar zijn boodschap is voor alle vrouwen op aarde die oren hebben om te luisteren en een hart om te verstaan. (Zie Mosiah 2:9).

Degene Wiens naam de kerk draagt

heeft voor elk van zijn kinderen een gelijke mate van onvoorwaardelijke liefde — voor degenen die Hem kennen en voor degenen die Hem niet zo goed kennen. Wat uw huidige toestand ook moge zijn, zusters, Hij steekt zijn handen naar u uit. En Zijn spreekbuis op aarde doet dat evenzeer. Kom, laat ons naar eens profeten stem luisteren. Hoe gezegend ben ik geweest om gedurende de afgelopen eenendertig jaar, onder leiding van het geïnspireerde leiderschap van vier profeten, . . . mannen die God heeft uitverkoren, in verscheidene algemene ambten te hebben mogen dienen.

Maar vanavond kom ik zonder de mantel van een roeping, en evenmin als de vertegenwoordigster van een organisatie. Ik kom als vrouw, als echtgenote, als dienstmaagd des Heren (zie Lucas 1:38), maar het allerbelangrijkste is, dat ik kom als dochter van God en als lid van zijn kerk . . . dit is een identiteit die ik met bijna allen die mijn stem kunnen horen deel. Ik heb mijn hemelse Vader gesmeekt om mij te leiden bij de voorbereiding op de ontzagwekkende taak waar ik nu voorsta. Moge zijn liefde ons verenigen, hoewel wij over de aarde verspreid zijn.

Ik heb vurig gebeden om te weten wat ik, van alles dat gezegd kon worden, moest zeggen. Mij is ingegeven om u te laten delen in een persoonlijke en zeer heilige ervaring. Deze ervaring laat de werke-

lijkheid, de nabijheid en de oneindige liefde van Jezus Christus zo duidelijk zien, dat ik er reeds een paar maal over gedacht heb om haar in het openbaar te vertellen. Ik werd altijd zo geleid dat ik het niet deed. Vanavond fluistert de Geest echter, ja.

Moge het u helpen om u nog meer bewust te worden van de grote persoonlijke betrokkenheid van de Heiland bij het leven van ieder mens. Hij is echt. Hij is nabij. Hij heeft meer lief dan wij kunnen begrijpen.

Onze eerste twee kinderen waren prachtige kleine meisjes. Tijdens mijn derde zwangerschap ontwikkelde zich een kritieke toestand. Men zag al gauw in dat er levensgevaar was. De medische specialisten zeiden dat er twee mogelijkheden waren . . . mijn waarschijnlijke overlijden of het onderbreken van de zwangerschap. De heilige Geest getuigde tot mij dat er geen sprake van een keuze was . . . ik zou ons ongeboren kind blijven dragen. Anderen kunnen in dergelijke omstandigheden een ander getuigenis van Hem krijgen. Dit was een persoonlijke openbaring en zij werd aanvaard. Er volgden angstige maanden, maanden waarin ik de Heer smeekte of Hij degenen die mij na stonden dezelfde overtuiging wilde geven, maanden waarin de macht van het priesterschap werd toegepast door middel van de bediening van mijn echtgenoot. Ten slotte werd er een gezond kind geboren . . . onze eerste en enige zoon. Mijn leven werd gespaard. Dit is de achtergrond van het voorval, waarover ik u vanavond ga vertellen, op aansporing van de Geest.

Het gebeurde toen dit allerliefste zoontje bijna drie jaar was. Op zekere dag, zo maar opeens en zonder waarschuwing, stakte zijn ademhaling, en viel hij ogen-schijnlijk levenloos op de grond. Mijn man was niet thuis en ik riep mijn dochter Nancy van tien om hulp te gaan ha-

len, terwijl ik hem naar de slaapkamer droeg. Terwijl ik zwoegde om hem bij te brengen, schreeuwde ik letterlijk tegen de Heer. Ik smeekte hem om onze enige zoon te sparen. Ik beloofde dat als hij gespaard werd, ik mijerop zou toelaggen hem zo op te voeden dat hij een instrument in Gods hand zou zijn. De politie kwam met het eerste-hulp materiaal. Ik ging voort vurig en hardop tot de Heer te bidden en Hem te smeken ons jongetje op te wekken. De dokter kwam. Op het moment dat een stimulerende stof als laatste redmiddel rechtstreeks in zijn hart werd gespoten, begon hij te huilen. Mijn gebeden waren verhoord, maar ik zou op een hoogst onverwachte manier nog een getuigenis hierover krijgen.

De volgende morgen klom onze zoon op de knie van zijn Pappie. „Ik zat bij Jezus op schoot,” zei hij. Toen ging hij verder: „Hij keek mij aan. Ik was heel blij. Ik wilde bij Hem blijven, maar Hij zei dat ik terug naar huis moest, naar jou.” Zelfs nu, vierentwintig jaar later, herinnert onze zoon zich levendig welke wederzijdse liefde hij voelde, tijdens zijn korte „uitstapje buiten ons tijdsbestek.” Hij is krachtig en gezond, hij heeft een lieve vrouw en zelf een zoontje, terwijl hij de Heer blijft dienen.

Mogen wij vrouwen van alle leeftijden, als dochters van God, als echtgenotes, als moeders, als leden van de maatschappij die iets bij te dragen hebben en wier identiteit wordt betwist, de liefde van de Heiland kennen en voelen zoals dit kind het die enkele ogenblikken heeft gevoeld. Streef ernaar Hem goed genoeg te kennen om Hem lief te hebben, goed genoeg om Hem te dienen. Zoek zijn aangezicht. Beantwoord zijn liefde. Kaats haar terug aan anderen. Overweeg de ernstige gedachte die als volgt door C.S. Lewis onder woorden is gebracht: „Het is een ernstige zaak om in een maatschappij met mogelijke goden

en godinnen te leven." (C.S. Lewis, Engels schrijver (1898-1963), uit *The Weight of Glory*, Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Co., 1965, blz. 14,15.)

Jezus Christus is onze Heiland, onze broer, onze vriend. Hij is net zo dichtbij als wij willen. Onze enige uiteindelijke vreugde en geluk hangt af van onze band met Hem. Onze enige vrede, door teleurstellingen, zorgen en aansporingen heen, ondervinden wij naarmate wij nader tot Hem komen. Met zulk een liefde voor onze Verlosser, kan elke moeilijke ervaring moedig en met overgave en zelfs met dankbaarheid onder ogen worden

gezien. Zijn liefde voor ons is een onbetaalbare gave. Wat vraagt Hij ons als tegenprestatie? „Dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb." (Johannes 13:34.)

Ik getuig plechtig van deze waarheden, want ik weet dat dit Gods kerk is. Ik weet dat God leeft, evenals zijn geliefde Zoon, onze Heiland Jezus Christus; en het woord des Heren wordt vanavond door zijn uitverkoren spreekbuis, president Spencer W. Kimball, bekendgemaakt. Dat wij naar de stem van een profeet mogen luisteren, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

